

ZBORNÍK NIKŠE RANJINE
TRI KNJIGE PJESAMA ŠIŠKA
MENČETIČA

**EIVSDEM
SIGISMVNDI, SIMEONIS MENSII
PATRITII RHACCVSANI FILII,
CARMINVM LIBRI TREIS.**

**POČINJE PJESNI
ŠIŠKA VLAHOVIĆA.**

LIBRO PRVO.

[Br. 367]

[Za vele vrimena od moje mladosti]

Za vele vrimena od moje mladosti
ovaj moć ljuvena ne poni radosti,
jer mi tač domori, ter birek toj njeka
milos bi ka stvori odahnem ja neka.
Sad svoju da silu osveti taj Ljubav,
spravi luk i strilu ter pride kako lav;
menije li u taj hip ne more vrha doć
ter vaze obraz lip od ove u pomoć,
u komu vidih ja anđelski ures taj
ljepotom vas gdi sja jakino svijetli raj.
Netom toj ugledah, drugi bih satvoren:
sužan se li ne dah da budu govoren,
dokli mi ne reče: "Da znam luk i strilu
iskršit u peče, bit ćeš njoj u krilu."
Ovo ja kako čuh gdi moćno priseže,
ončas mu dah posluh, neka me zaveže;
velmi se priručių njegovoj krjeposti
i služit odlučih anđelsko' ljeposti.
A koli dotecih prid slavni nje obraz,
u svako ja recih: "Gospođe, tvoj sam vas!"
Recih još "Sunačce, ti si cvit od gospoj,
ti si me srdačce i ti si život moj!
i ti si sva misal, ti s' pamet, ti si vid, -
sve sam toj zapisal na tvoju zapovid.
Časno te togaj dil, ružice, ja molju,
osladi gorki stril u željah kim bolju."

[Br. 368]

[Prisvitla od gospoj, da bude živiti]

Prisvitla od gospoj, da bude živiti
u pisneh sluga tvoj sto godin na sviti,
bilo bi ništa sve pri željno' boljezni
ku patim zacić tve jadovne ljubezni;

jer da je bridak mač, prišal bi umiljen,
prišal bi za moj plač jadovno rascviljen.
Zatoj se jur moli tvoj sluga, sunačce,
pozri jad kim boli me željno srdačce.

[Br. 369]

[Biserni cvite moj, biserom svak zove]

Biserni cvite moj, biserom svak zove
biserni ures tvoj meu diklam ki slove;
biser te pravi sve, bisernu ima vlas
biserno ime tve od koga cafti glas.
Oh, zatoj sve žalim, ar nî môć ni krjepos
dostojno da hvalim tvoj ures i ljepos;
lje srce m', sunačce, ne lipše nikadar,
zatoj me, srdačce, podobi služben dar.

[Br. 370]

[Zač skrivaš svoj obraz od mene, cvite moj?]

Zač skrivaš svoj obraz od mene, cvite moj?
ne znaš li jer sam vas ja sluga od gospoj?
ne znaš li, gospoje, pisnivač jer sam ja,
za pjesni ter moje od mnogih ime sja?
A zatoj jur meni gledati ne brani
tvoj obraz rumeni, moj cvite izbrani;
zač ovo oni jes ki te će proslavit
i ki će tvoj ures kon sunca postaviti.

[Br. 371]

[Kročahta diklice, tako ti radosti]

Kročahta diklice, tako ti radosti,
zač skrivaš tve lice od moje mladosti?
zač kriješ obraz svoj od virna služice
koji se zove tvoj, pribila ružice,
koji se spovida na tvoju zapovid,
jeda mi izvida tvoj ures ljuven vrid
koji me skončava da kopnim kako led,
diklice gizdava, želeći tvoj pogled.

[Br. 372]

[Da znate, ljuveni, sve ljubi život moj]

Da znate, ljuveni, sve ljubi život moj,
drago je sve meni va ovoj od gospoj,
očice najdraže; nu željom umiru,
zač srce me praže gdi slatko poziru,
gdi slatko otvore na mene pozrin'je,
ter uzmnim govore: "Ti s' naše želin'je!"
A zatoj što tužim, ništa se ne brinu,
zač ufam da združim nje lipos jedinu.

[Br. 373]

[Pale me srdačce tvoja dva pozora]

Pale me srdačce tvoja dva pozora
kako vid sunačce, kad stvori dan zora;
ar slatko poziru ter kopnim kako led,
ter željom umiru, želeći tvoj pogled
u komu nahodim ljubezni lik mojoj,
ter da se mru zgodim u družbi ja tvojoj.
Lijepo t' bih ja tada proslavil tve ime
slaviti ko sada ne mogu ni vime,
ar mi je misal sva da cvilim, da tužu,
dokole tvoja dva pozora sadružu.

[Br. 374]

[Neka znaš, ružice, meni su s boljezni]

Neka znaš, ružice, meni su s boljezni,
meni su s tužice ovake ljubezni;
zač koji dan tebe ne vidi sluga tvoj,
ne vidi sam sebe ni takođ život svoj.
To li grem rumeni da združu tvoj obraz,
čini se jur meni sto godin svaki čas.
Kad li se u tvoj dvor, moj venče, viđu ja
gdi svaki razgovor meni se steć prija,
tada ja začnu vas srdačcem jur cvilit,
kolikrat mišlju čas ki nas će razdilit.
A zatoj, ružice, jesu li s boljezni,
jesu li s tužice ovake ljubezni?
Jer kad se ja s tobom, moj cvite, razdilju.

jakino sam sobom razdijeljen uscvilju,
ter veće trpiti ovi jad ne mogu
negoli vapiti odlučih prem k Bogu,
jeda kad od usti od mojih sliši glas
ter meni dopusti za milos ovuj vlas,
za milos ovu čes da duhom satvorit
mogu se kad ures želim tvoj podvorit;
neka se vazda ja, kad hoću, namiram
gdi tvoja lipos sja ku k suncu primiram.
Nu kada tko s tobom ne bude u dvoru,
da s' opet sam sobom isti ja pritvoru,
neka se u tvoj kril pobludim ljuveno,
neka mi ljuven stril izvidaš svršeno,
koji me sve vridi, koji me skončal jes,
kad godi po sridi ne vidih tvoj ures.

[Br. 375]
[Žalosna mâ mlados, ka pokoj ne ima]

Žalosna mâ mlados, ka pokoj ne ima
odkoli tvu rados obazrih očima;
jer malo pomalo hoće me želja strt,
gizdava mâ hvalo, da želim sebi smrt.
A zatoj ne dopust' toliku na svit zled:
daruj mi tvoje ust' iz kih vri slatki med,
iz kih cti drag biser i koralj crljeni;
oh, oslad' gork čemer, moj cvite rumeni!

[Br. 376]
[Jak trudan jelenčac poželi vodice]

Jak trudan jelenčac poželi vodice,
tako ja za venčac želim te, ružice,
neka se pogizdam, neka te poslužu,
neka te ka zvizdam slaveći pridružu;
neka te postavim [s] sunačcem upored
i neka proslavim slaveći tvoj pogled,
koji se dostoja u pisneh pripivat,
a ti se gospoja od gospođ nazivat.

[Br. 377]

[Neka znaš, diklice, želja mi dotuži]

Neka znaš, diklice, želja mi dotuži,
želeći tve lice život moj da združi;
ter veće trpiti ne mogu tolik trud,
došal sam vapiti na tebe prid tvoj sud.
Ti pravdu ispravi, ter mi rec' rič tvoja
zač u san i javi ne daš mi pokoja;
zašto hoć da naga proždre me ljuven gniv?
ako mi s' ti draga, jeda t' sam što ja kriv?
Rad bih ja, Bog svidok, da draga nis' meni,
danu je toj uzrok tvoj obraz rumeni
koji se želi sam, koji se sam ljubi;
zatoj čin' ljuven plam da mene ne zgubi.
Smiluj se Boga dil; čin' da ja za službu
vidim se u tvoj kril jedan dan u družbu,
ako ćeš, moj cvite, da poznaš što je drag
koji bi krozi te prionul za mač nag.

[Br. 378]

[Kročahta diklice, ako ćeš slaviti]

Kročahta diklice, ako ćeš slaviti,
ako ćeš tve lice da slove na sviti,
poteci sad hrlo, veće dni ne gubi,
ter mene za grlo uhvativ poljubi.
Zašto sam oni ja za koga na saj svit
od mnogih ime sja i cafti kako cvit;
zašto sam pisnivac i pjesni zač tvor
od kojih jur vinčac ljuveni zadvoru.

[Br. 379]

[Mlađahta diklice, prî nego bîh uzril]

Mlađahta diklice, prî nego bîh uzril
anđelsko tve lice, prî me tvoj rani stril,
a toj bi sve uzrok liposti tvoje glas
kom zapad ter istok u slavi cafti vas.
Za koju ja slavu poželih tve lice
i ljepos gizdavu, mlađahta diklice,
da vidim je li toj što glas tvoj spovida,
i da mi ures tvoj ljuven stril izvida.
Ter vele jur slove tva ljepos obična,
koja se, dim, zove k sunačcu prilična;
nu mnogo veće jes negli se govori

anđelski tvoj ures kojim svit vas gori.
Ter sad znam da jezik ne more izriti
koliko sâm človik očima viditi;
zač kom te ja zgledah, smamih se u sebi,
prilike ter ne dah pod nebom reć tebi.
Ar vidih stvar novu, sunačce, tvoj ures
ku suncem da zovu dostojno velmi jes;
zatoj se zatekoh tvoj ures slaviti,
zatoj se tvoj rekoh dovika praviti,
zatoj se odlučih strt kako jedan stril,
ako se ne slučih skoro ja u tvoj kril;
ako se ne steče da se ja zovu tvoj,
od smrti daleče ne scini život moj.
Zatoj lik naredi, krunice izbrana,
prî ner se ozledi u srci mom rana,
koje se ja bojim, koja me skončava,
koliko da stojim u nokteh od lava.

[Br. 380]

[Kad godi, sunačce, pomislim na tvoj plač]

Kad godi, sunačce, pomislim na tvoj plač,
vazda me srdačce proleti oštar mač;
ar ja mnjah tvoj obraz i liče biserno
skopnit će kako mraz cvileći čemerno,
tere sam sebi rih: gleda' joj pozore,
bi li bil manji grih da crkvu razore
onimi ki bolit činiše nje lipos?
zač Božja odolit ne može toj kripos.

[Br. 381]

[Kad bi imal cvit ovi lip miris jak pomas]

Kad bi imal cvit ovi lip miris jak pomas,
koliko sad slovi, dvaš bi ga veći glas.

[Br. 382]

[Koliko razbludno ovaj vil putem gre]

Koliko razbludno ovaj vil putem gre
ter sine pričudno, tko vidi da ne mre?
Ar kako da zbira ružicu po ravni,

svuda se ozira obraz nje prislavni,
tere drum izvija jakino plah jelin,
i kako taj zmija koja gre proz pelin.
A zatoj da kamen srce je u meni,
mogu li da plamen ne ćutim ljuveni?

[Br. 383]
[Kolikrat govoru, gospođe, s kim na zbor]

Kolikrat govoru, gospođe, s kim na zbor,
tolikrat satvoru kigodi nerazbor;
ar moja pamet sva zahodi srdaćcem
na tvoja ličca dva ka sjaju sunaćcem;
ter neka bolje viš, mnozi mi tuj reku:
"Nî prava vidit svís na ovom ćlovjeku."
A zatoj, gospođe, smiluj me ljuveno,
dokole ne pođe pamet mi svršeno.

[Br. 384]
[Tome tvom liposti, diklice gizdava]

Tome tvom liposti, diklice gizdava,
sve moje kriposti ljuven plam skonćava,
odkoli ja zgledah tvoj obraz i diku
kojojzi reć ne dah pod suncem priliku.
Molim se togaj cić, izvida' ljuven stril,
ćini me skoro prić za milos u tvoj kril;
ali me razdili svršeno [s] ćivotom,
da sree ne cvili za tvojom lipotom.

[Br. 385]
[Pravi mi, cvite moj, pokle mi s' gospoja]

"Pravi mi, cvite moj, pokle mi s' gospoja:
li sam ja sasvim tvoj, da jes' li ti moja?"
-"Evo sam ja tvoja, sokole gizdavi,
veće jur ner svoja, srce mi toj pravi." -
"Raći mi jošte rit: ako je isto toj,

u tvoju družbu prit da kad će život moj?" -
"Ako ćeš u ov čas; nu to li, mâ hvalo,
meni ku nosiš čas, potrpi još malo."

[Br. 386]

[Kročahta diklice, stiru se, dim uprav]

Kročahta diklice, stiru se, dim uprav,
kako bih tve lice izdvoril za ljubav;
ali ti za moj trud ne pomniš nimalo!
Da t' vidi višnji sud, gizdava mâ hvalo,
ar ću ja umriti, želeći u družbu
tvoju se viditi za moj trud i službu,
koju ja svu gubim, koja me skončava,
tvrđu stvar zač ljubim ner srdce od lava.

[Br. 387]

[Ako se napuno mnom brineš i boliš]

Ako se napuno mnom brineš i boliš,
molim te sad, kruno, da mi se umoliš;
toliko malu stvar satvori za mene,
neka ti imam har do vječne spomene.
Ali me sad sprži i skonča' jadovno,
ali mi izvrši rečen'je ljubovno
koje mi obeća praveći: "Nut, nemoj
koja bit nesrjeća, a zvat se ć vas vik moj."

[Br. 388]

[Ne ljubim, dim uprav, ner venem, sunačce]

Ne ljubim, dim uprav, ner venem, sunačce,
nego mre za ljubav tvoju me srdačce.

[Br. 389]

[Kad bih ja tebi drag kako si ti meni]

Kad bih ja tebi drag kako si ti meni,
zval bih se dosti blag u družbi ljuveni;
ar bih se uz lice uz tvoje sad vidil,
ter bi mi, diklice, vas sî svit zavidil;
ter bi mi govoril': "Gledajte človika
ki se je blag stvoril i čestit dovika."
A zatoj, diklice, ako je isto toj,
čin' tvoje da lice očuti život moj.

[Br. 390]

[Kako se odpravljáš, prisvitlo sunačce?]

Kako se odpravljáš, prisvitlo sunačce?
kako li ostavljaš me željno srdačce?
Ako me ć ostavit neka se ja mučim,
rec' mi prem, udavit da se sam odlučim.
Takoj zač dovika ne mnju bit u tvoj kril,
tako li ć bez lika zadrijet mi ljuven stril?
Ako ter budem živ bez tvoje liposti,
neka znaš, smrtni gniv ne ima kriposti.

[Br. 391]

[Koliku ima moć lipos tva, gospoje]

Koliku ima moć lipos tva, gospoje,
da čini mene oč činjen'je sve moje
a tebe da slidim sva moja godišta;
er da svit moj vidim, pri tebi mnim ništa,
toli se ukripi u moje srdačce
tvoj obraz prilipi, svitlji ner sunačce.
Ar ako tko reče da si ti na svit raj,
neka znaš, daleče istine ne bi taj.

[Br. 392]

[Koliko život moj ne misliš rastvorit]

Koliko život moj ne misliš rastvorit,
molim te, toj nemoj veće mi govorit;
ar tvoja čas slavna, takođ glas počteni,
velmi su odavna pridani još meni.
Takođ ja da sam zdrav u snazi ter puti,
kako se za toj prav tvoj sluga sad ćuti;
a naprid još veće, kako ćeš znat i ćut,
ne bud' ke nestjeće ka priječa drum i put.

[Br. 393]

[Ova će još dikla bit mnogim s tužice]

Ova će još dikla bit mnogim s tužice,
ar je sva iznikla kako cvit ružice;
diklice ja mlade ne vidih dosada
kojoj se dal slađe bih da mnog oblada.
Tolika gizda jes slavne nje liposti,
da je pun nje ures ljuvene kriposti;
nikako pozira toliko ljuveno
da ćlovik umira i vene skroveno.
Ako li govori, ukaže novu slas
u kojoj otvori andelsku rić i glas;
a koga nje kosi ne bi još zanile
niz grlo ke nosi jakino i vile,
ter preden od zlata vidit su jur meni, -
one bi sva plata u želji ljuveni!
Kad ona ljuveno glavicom protresa,
ovo, dim, skroveno ljubav luk rasteza.
Rit me je deri sram: za nje dil život oć
svaki nje vlas i pram toliku ima moć;
neka zna svak meni da pamet odijele
nje lićci rumeni i ruci pribijele.
Visok vrat i ćelo, puno sve radosti,
drže me dreselo u željah zadosti;
sve mi je zamama, sve mi je nepokoj,
usti nje nu sama smamiše život moj.

[Br. 394]

[Meni jur od nova nî veće pogodje]

Meni jur od nova nî veće pogodje
ner da mi vil ova zapovi štogodje;
ar viđu gdi hodi jakino sunačce;
toj mene gospodi i moje srdačce.
Ričju me zamami ter milim pogledom
i zlatim kosami, da venem neredom.
Istom njoj u rukah da viđu ja mene,
ne bih stal u mukah od želje ljuvene.
Ako li kad grlim nje ljepos gizdavu,
neću drug umrlim činit se na pravu.

[Br. 395]

[Prikrasna diklice, kad stanu pozirat]

Prikrasna diklice, kad stanu pozirat
tvoj obraz i lice, nemoj mi zamirat;
istinu zač velju, tako mi života,
zada mi tuj želju tvoja taj lipota.
Er da te gledam cvit, kakono od svih stran
gledaju ovi svit nebesa noć i dan,
ne bi mi srdačcu napuno volja sva,
zašto se k sunačcu priklada lipos tva.

[Br. 396]

[Kad ta vil uz pjesan na prozor izide]

Kad ta vil uz pjesan na prozor izide,
čuđu se gdi bijesan život moj ne pride;
ar mi se ona slas u pamet ukruti,
gdi pušta slatki glas ki rad bih ne čuti.
Tolik je gnjiv, prave, ljuvena razbluda,
ne ima lik od trave, ni pravde od suda;
a ono bi zlamen ki mojoj ljuvezni
umnoži gork plamen ljuvene boljezni.

[Br. 397]

[Gorči je život moj, oh, vinče biserni]

Gorči je život moj, oh, vinče biserni,
negoli bil'je toj i nalip čemerni,
cvileći ljuveno, smišljaje svaki čas
tve ličce rumeno od koga slove glas.
Svak ima razgovor gdi tvoja ljepos sja,
i minut kroz tvoj dvor svak more, nego ja
ne smim te viditi; danu sam sâm uzrok,
da t' za me sliditi ne bude ki prirok.
Ar smišljam kad prije sve biješe rič tvoja:
"Boga dil, da ti je pridana čas moja."
Također ja pravljah: "Neka sam, vilo, tvoj!"
ter život postavljah u ruke tvoje moj.
Počten'je tve ne bi pridano meni man,
a ne znam da tebi jesam li ja pridan.
Neka t' se još pridam, čin' da se ne zgubim,
čim te se nagledam i ličca naljubim.
Ovo ki obita ime tve proslavit,
komu ti da svita da ga neć ostavit.

[Br. 398]

[Vim da moj razgovor Kupido sam ne vi]

Vim da moj razgovor Kupido sam ne vi
ni Venus, u kih dvor vezimo zlatom svi:
toliko skroveno gospođi toj služu,
od koje ljuveno još ljepos ne družu.
Ako mi što veliš, kad inu pogledam,
nemoj reć: "Toj želiš," zač srca njoj ne dam;
komu sam ja mene daroval za sužna,
za toga dil vene mlados mâ pritužna.

[Br. 399]

[Kad taj vil odluči smilit se na mene]

Kad taj vil odluči smilit se na mene,
"Snim' s mene - poruči - mađije ljuvene;
ar se sam smamila ljuveno tebe cić,
ter čini taj sila na konac mene prić."
Toj mene uzbijesni, na dvor nje potekoh
ter ovi u pjesni dah odvit i rekoh:
"Ako bih otravil, gospođe, ja tebe,

skoro bih ozdravil i tebe i sebe.
Nu sam ja otravljen, zašto me zamami
tvoj obraz proslavljen i grlo s kosami.
Zatoj me ne tvori tom tvojom kripostju,
danu me satvori vesela lipostju;
jer vidit, ako hoć, mož blažen život moj,
istom me čini doć, gospođe, u kril tvoj,
ter ću ja reć tada: ovoj su radosti,
koja se da sada sva mojoj mladosti.

[Br. 400]

[Koli se on blažen i čestit još pravi]

Koli se on blažen i čestit još pravi
tko nije poražen od ove ljubavi;
ar ne zna što je zled, tko nije za ljubav
topil se kako led i tonul kako plav.
Ter ima veliku imati Bogu har
koji mu toliku dopusti na svit stvar;
ar scinju u meni da muke sve ine
pri želji ljuveni za trud se ne scine.

[Br. 401]

[Kako se bez sebe ne more živiti]

Kako se bez sebe ne more živiti,
takoj ja bez tebe ne mogu živ biti;
ar kad se ja s tobom, ružice, razdilju,
kako sâm sa sobom razdiljen uscvilju,
ter tebe želeći sâm sebe toj želju.
Je li toj, misleći, veći jad ner velju?
je li toj paklen trud i čemer viditi?
ar ne vim gorči sud ner drazih želiti.
Cić toga život moj ako ćeš, sunačce,
razdilit, već nemoj s mojim tve srdačce;
ar volju ja s tobom, ružice, umriti
negoli sam sobom dovika živiti.

[Br. 402]

[Kad vidih gospoju na rosnoj travici]

Kad vidih gospoju na rosnoj travici,
okol nje gdi poju sve gorski slavici,
andelskom lipotom pamet mi zanije,
gdi vase još potom venačce da vije.
Tada ja pristupih željom vas opojen
ter glasom zaupih prid obraz gospojen:
"Andelsko sunačce, reci mi ti tko si,
jer moje srdačce tva ljepos zanosil."

[Br. 403]

[Hrlo tec' i svemog tko nije dosle vil]

Hrlo tec' i svemog tko nije dosle vil
kako se moli Bog, ter gledaj ovuj vil.

[Br. 404]

[Vidiš li, Ljubavi, tuj vilu međ svima]

Vidiš li, Ljubavi, tuj vilu međ svima
da s kosom na glavi dotuži obima?
Tebe jur ne haje ni tvoj luk ognjeni,
a mene puštaje u tuzi ljuveni.
Ako sam ja sužan ter muču, da ti zač,
koji si oružan, da muče gredeš tač?
Kigodi stril ufan izberi u tebe
ter osvet' jedan dan mene sam i sebe!

[Br. 405]

[Kad bi um tko stavil na ovu ku želju]

Kad bi um tko stavil na ovu ku želju,
ne bi mi zabavil gdi se ja dreselju,
a nu bi rekal još: "Mri za nje lipotu,
dokoli čuti mož duh u tvom životu."
Tolika jes rados nje ličcu i dika
kom more dat slados človiku dovika,

a tko je od gore da pride jur pitom,
tom vidi gdi gore nje ličca lipotom.

[Br. 406]

[Kako će da pođu? što pamet ne stave]

Kako će da pođu? što pamet ne stave
er moju gospođu tamo jur ne prave?
Ako je prilično da puštu moj pokoj,
vesel'je obično i tuzi lik svakoj,
ter da grem za zlatom, najveće što mržu,
kom da je trud platom moj plaćen, ne držu:
a ja se pripravit, nu će bit daleče,
deri kad ozdravit jad ljubav moj reče.

[Br. 407]

[Kad ta vil doteče za milos ku dvoru]

Kad ta vil doteče za milos ku dvoru,
čudi se ter reče: "Gdi s tobom govoru?" -
"Avoj me, - ja rekoh, - prisvitlo sunačce,
jednu stvar ku stekoh dražu ner srdačce,
ter da se začuđu gdi sa mnom govori
najveće što žuđu i život moj dvori.
A da sam u družbu s tobom sad, pravo bi
za posluh i službu od mene ku dobi."

[Br. 408]

[Kada se obazre ovaj vil okolo]

Kada se obazre ovaj vil okolo,
srdačce me vadre nje ličce oholo;
ar s nikom radosti satvori stvar onu,
ter usrid sladosti, mni mi se, vas tonu.
Tu doli, tu gori svrće se pozorom
jakino u gori jelinčac prid zorom;
a mene kad nazri, oni čas nje mlados
sva smihom uzavri. Misli svak tuj rados!

Ter da se zaputim stokrat ja prid nje dvor,
u svako oćutim ljuveni razgovor;
zać obraz veseli i slatko pozrin'je,
sve birek da veli: "Ti s' moje želin'je."

[Br. 409]

[Ozri se vil ova za diku uokol]

Ozri se vil ova za diku uokol
jakino od lova brzi hrt i sokol,
ter tko toj ugleda zaupi oni ćas:
"Zašto se svak ne da i vas svit njoj na ćas?"
Ar ne bih ispisal, što u njoj nahode,
njeku rić i misal od rimske gospode;
krunica prem isto ne lipše ina stvar,
da reku na misto: "Ovo nam gospodar!"

[Br. 410]

[Ovu rić svak veli: ne malo tko ima]

Ovu rić svak veli: ne malo tko ima
nu mnogo tku želi ubog se reć prima.

[Br. 411]

[Kad među gospođe ova se prigodi]

Kad među gospođe ova se prigodi,
ponaprid svih pođe gizdavo ter hodi:
ali će da reće: "Da znate tko sam ja!"
ali se natjeće uresom neka sja.
Ter što mu drago bud', nje lipos i dika
postavi u nov trud ljuveno ćlovika;
ar kako sunce gre među svom mladosti,
ter moje srce mre u vel'joj radosti.

[Br. 412]

[Molim te, ružice, ozri se na me sad]

Molim te, ružice, ozri se na me sad,
da vidiš tužice ke patim tebe rad;
jer, žimi život moj, kako mi noć i dan
ne da mir ni pokoj u željah ljuven plan,
želeći da združu tve ličce pribijelo
za koje ni dušu ne branim ni tijelo.
A zatoj, sunačce, smiluj se na mene,
neka me srdačce u željah ne vene.

[Br. 413]

[Mladahta diklice, tako ti ljuvezni]

Mladahta diklice, tako ti ljuvezni,
tako se tve lice spivalo u pjesni,
kako me ć ovoj ćut, ćin' da ja u tvoj kril,
ćin' da ja u tvoj skut doletim kako stril;
neka se potužim koliku patim zled,
želeći da združim anđelski tvoj pogled,
želeći da malo s tobom se pobludim.
Oh, zatoj, mâ hvalo, želeći smrt žudim!

[Br. 414]

[Da scijenim jer mene slobodit more smrt]

Da scijenim jer mene slobodit more smrt
od želje ljuvene, sad bih se pošal strt,
sad bih se sam ubil, sad bih se skonćal sam,
sada bih obljudil sam sebi smrt da dam.
Nu me je strah velik, danu je strah mene
da drugo ne bi lik od želje ljuvene
negoli, sunačce, tvoj obraz izbrani
koji me srdačce bezmile sve rani.

ΤΕΛΟΣ

LIBER SECVNDVS

[Br. 415]

ELEGIA PRIMA.

[Gdi se je sada dil svak, da mu govoru]

Gdi se je sada dil svak, da mu govoru
što sam čul i vidil od ove ku dvoru;
zač tko je ustriljen od želje ljuvene,
nî većma nadiljen milostju od mene.
Ovo gre pet godin er sam nje sluga ja,
ter se mnim gospodin svemu što sunce sja;
još ne vim izriti nje darov prislavan
za koji umriti vinu sam pripravan.
Zač kad sam u nje dvor, vrh sebe bude stat,
kako bi razgovor mogla mi veći dat:
hita me za lice, kada me pozdravlja,
ka milos diklice život moj ponavlja;
zašto me poljubi s tolikom sladosti,
da med slas izgubi kon moje mladosti.
Čestokrat obtječe me grlo s rukami,
a nigda rič reče koja me zamami;
a nigda u pjesan nje ures gizdavi
svu našu ljubezan spivaje proslavi;
nigda svoj ukras još tuj začne pripivat, -
tko sliši znati mož gdi budem pribivat!
Zač meni u raju uzmi se, dim uprav,
ter se tuj ne haju skončati za ljubav,
misleći oni glas koji me zavodi
i koji svaku slas od svita nadhodi.
Ter se ja začuđu milosti tolikoj,
a sve što požudu oćutim srci toj;
a sve što poželju, sve mi se ispuni.
Zatoj se veselju prikrasno' toj kruni,
zatoj se blag zovu u družbi ljuvenoj,
najvećma kad slovu prid ovom od gospoj,
koja se govori na moju zapovid,
neka mi ne stvori njeku zled ljuven vrid.
Ter kad se namiru zlovoljan prid njom ja,
ne može u miru jedan čas da prija,
dokli mi nađe lik ljuvenoj bolizni.
Svaki bi mnil človik nje lipos da bisni,
toliko srčano i milo poradi
nje liče sončano, da jad moj osladi.
Zatoj čuj tko sliši, svakoga još molju,
čim ona utiši moju tuj zlu volju:
nigda mi uhvati srce tma tolika,
ter ja bih smrt zvati pripravan dovika;
zač mi zled u kosti stojaše nikoja,
ter u toj gorkosti ne imah pokoja.

Zač svaki razgovor od mene tja pođe,
 negoli poč na dvor od moje gospođe,
 ter pravljah sam sebi: skončan je život moj,
 ako mi lik ne bi tužici koji toj.

Da kada dotekoh smiljeno u nje kril,
 do mal čas ja rekoh: blaženi ljuven stril!
 do mal čas još velih: blažena boljezan
 u kojoj poželih nje slavnu ljubezan!

Zač netom ugleda moj obraz u tuzi,
 nimalo cknit ne da da željno ne suzi;
 začé mi prinašat svoj obraz uz lice
 a mene uprašat: "Što cviliš, svilice?
 što boliš? što brineš? što ti je? koja zled?
 što takoj sad gineš i kopniš kako led?
 Da li mi tvoj rekal večekrat nî jezik
 da s' rados mnom stekal i tuzi svakoj lik?

Zatoj te još molju, hotij mi govorit,
 hotij mi nevolju i tvoj trud otvorit;
 zač viđu tužicu da skonča sad tebe,
 kako mráz ružicu željno kad ozebe.

Ako t' bih jošte lik ne mogla nač sada,
 da sam daj dionik od tvoga sad jada;
 ako li ja tebi budu lik, cvite moj,
 rados prim' u sebi, a tužit već nemoj.

Na tvoju zapovid sva moja lipota,
 izmi taj željni vrid iz tvoga života!"
 Pomisli, ljuveni, bih li ja vesel tuj,
 i koje u meni vesel'je prijah, čuj!

Zač ono gdi veli ljuvena nje mlados,
 poznah ja da želi meni dat svu rados;
 jer netom zgovori što biješe začela,
 oni čas satvori mene tuj vesela,
 pokli nje pribile ugledah ruci ja
 život moj gdi mile, koja mi stvar prija:
 jer velmi ljuveno grliše mene tad, -
 je li vam skroveno bih li ja tada rad?

Jer se vas u slasti ljuvenoj zamutih,
 u mojoj kad vlasti nje ljepos oćutih,
 za koju prionuh sve kako za ljubav,
 za koju utonuh ljuveno, dim uprav.

Takoj s njom čas velik zagrljen postojah,
 razgovor ali lik koji tuj ne svojah!
 i koje vesel'je ne prijah tada ja,
 jer mi svis od vel'je milosti zani tja.

Najliše kad prosu uresni nje ures
 niz grlo tuj kosu, s kom zlato gubi čes,
 ter mi bi viditi jak anđel iz raja,
 koju rih sliditi životu do kraja.

Takoj čas od mene moj biser odstupi
 i ktomu ljuvene sej riči zaupi:

"Od svita blaga sva radostju nadhode
kada se draga dva zajedno prigode;
ter našoj mladosti tko brani tolikoj
da se sad radosti ne damo razlikoj,
da se sad vesel'ju napuno ne damo
a gorkos da vel'ju osvjenj nas gledamo."
Kad ovoj doreče nje ljepos gizdava,
oni čas doteče kako raj i slava
ter čini da sjedu, a sama sta dvorit;
zač njeku besjedu zač mi govorit
ku neću da kažu, zašto bih uzrok bil
da željnih poražu ljuveno kako stril.
Ar biješe sva medna, sva puna ljubezni,
koja slas neredna život moj uzbijesni,
ter zaupih: "Gospoje, dostojno po vas svit
ime se tve poje i cafti kako cvit!"

[Br. 416]

[Za ljubav od ove smamit se gdi neću]

Za ljubav od ove smamit se gdi neću,
kada mi nazove dobru čes i srjeću,
ter kad rič izušta, takmeno svoj pogled
iz ličca gorušta satvori kako med?
Na me se ter svrne jakino sunačce,
koja stvar protrne željom me srdačce;
kojojzi zaisto reku ja: vesela
utroba i misto gdi se si začela!

[Br. 417]

[Kad jednom s tom vilom stah da se razdilim]

Kad jednom s tom vilom stah da se razdilim,
jadovnom ka strilom čini me da cvilim;
ar mni dat razgovor, ter mi sta ovoj rit:
"U ovi Bog zna dvor kad budeš veće prit!"
ter ličce i kosi i grlo pribilo
k meni tuj uznosi, sve slatko, sve milo.
Ter misli, - ljuven blud ako je tko kusil,
postavljam u tvoj sud, - jesam li tuj suzil.
Ni kad se s kim ubih u moje dni mlade,
ali što izgubih, ne plakah jak tade;
ar na zlo uteče oni čas svis moja,
što hoće da reče ovo sad gospoja:
jeda me odluči ostavit nje slava,
ter neće da muči, - mni vrijeme bit prava?

Rad toga dotekoh na grlo pribilo
s rukami ter rekoh: "Jadovna mâ strilo,
nigdar te ja pustit ne budem, dokole
ne budeš izustit tej riječi ohole."
Istom me zagrlj ter ovu rič reče:
"Nismo li umrli, a vrime utječe!
Zatoj dil toj velju i daju t' obraz moj
da izme svu želju iz mene ures tvoj."
Ne znah reć ino ja nerli se pridat njoj,
pridavši poći tja, misleći sve na toj;
ter mnogo život ljut ove dni provodim,
dokole u nje skut opet se ja zgodim;
ar me strah uzdrži da ova gospoja
kadgod ne izvrši što misal mni moja.

[Br. 418]

[Čuda su skrovena, čudne ti je naravi]

Čuda su skrovena, čudne ti je naravi
ova moć ljuvena, ter kara i zdravi.
Kuju stvar ne tajju cić one ku služim,
za ku sam u raju, nje ljepos kad združim,
i za ku mnokrat ja oćutim gorki vaj,
zašto me ne prija na milih običaj.
Nigda se sva nalip na mene učini,
ter stoju oni hip u morskoj pućini.
Zatoj se sve tužah onomu skroveno
ki znaše jer služah nje lipos ljuveno;
ter ki se dan reče ova rič prave njoj,
ćudno se zateče namirit mene toj.
Ćini me ćas oni da pridem u nje dvor,
ter mi cvit pokloni za ljuven razgovor,
a grlo prislavje otvori medeno,
ter mene za zdravje uprosi ljuveno.
Jednaga pusti glas i ruci pribile,
vidih se tadi ćas na skutu od vile,
ter kako na darov zaćeh jo' hvalu dat.
Ali me nje celov učini mukom stât,
ter ja mnjah da med gust ali ka slas ina
po sridi mojih ust topit se zaćina:
toliku jur ljubov oćutih s prijazni
za mili nje celov, jer deri nî skazni.
Pak lićca gorušta ukrasi sunaćcem,
tere glas ispušta zvat mene srdaćcem,
prislatko nje ime zaće mi pravit još:
"Tribuje da vrime spominat ovo mož."

Tom ovo izreče anđelska nje mlados,
 svega me obteče vesel'je i rados,
 svega me obuže razgovor, dim uprav,
 i čini da suze oči me za ljubav;
 toliko veselo obrati na mene
 svoj obraz i čelo ter oči ljuvene.
 Nu stavi dobro var koji čtiš ovo sad,
 je li ka na svit stvar koju bih volil tad!
 Er bih tuj parjal ja, da mi se dat reče
 što sunce obasja i more obtječe;
 najliše gdi meni darova za milos
 usti svoji rumeni i u njih svu smilos.
 Da kada na moje grlo doć još vidih
 ruci bil' gospoje, sam sebi zavidih
 ter vazeh ljubezni razlike uživat
 koje bi u pjesni dostojno pripivat.
 Sva stâše u željah većma me udvorit:
 sad se će, ja veljah, sva medom satvorit;
 ter zaupih: "Ružice, pravi mi za lipos,
 zač mnokrat tužice meni da tva kripos?
 Ovako zač vazda ne sčekaš jur mene,
 odkle ti Bog sazda sve dare ljuvene,
 odkle te nadili da moreš poblazit
 i željno tko cvili vesel'jem ukrasit."
 Kad ovo doupih, rec'te mi, mladosti,
 kako ja otrpih tolike sladosti,
 kako li odolih moć držat razum moj
 za milos ku volih negoli život svoj.
 Kada se zateče nje ljepos i slava
 ter ovu rič reče: "O hvalo gizdava,
 kako mi toj veliš? Er, žimi lipota,
 odkli se drag želiš od moga života,
 sve srdce dah tebi, jednako kim ljublju,
 život moj zač ne bi stal, da te izgublju;
 i vazda imam ja jednako srdačce,
 jednako kako sja nad oblak sunačce.
 Od tebe rič dražu ne imam kon sebe,
 ter ne mni da mražu ovoj se na tebe,
 negli se uzbojim našojzi ljubavi,
 tuj ljubav da mojim tkogodi ne javi.
 Ter kad se što smuču, ono t' mi prilože
 zle sumnje ke sluću da s' ino ne može."
 Kad toj čuh od nje rît, rih razum od ove
 človika može prit koji se prav zove;
 mogla bi još ova za krivca dat odvit
 i zlatom sva slova upisat gdi da svit.
 Tej stvari smišljaje ostah ja zabjen vas
 kako struc u jaje, zrčeći nje obraz.
 Još mučah, kad reče: "Što mučiš? govori!
 odkli me ter steče, život vas otvori."

Zače mi praviti: "Neka znaš, svilice,
priđe ner slaviti ti vaze me lice,
priđe još ner pozna me grlo i kosi,
ne mogah imat sna, da poznam ti tko si;
toliku u tebi veljahu dobrotu,
kojoj rih u sebi dat moju ljepotu.
Zgodi se jedan dan, misal mi otide
na prozor pozrit van, kad prem ti izide.
Najprvo utekoh, pak mi da srce svit
da si ti, ter rekoh: ovo je oni cvit
komu se veseljah jak istok sunačcu
i samo što željah u mojem srdačcu!
Ter opet na prozor ončas se obratih,
me liče i pozor od tebe ne kratih;
moju t' dah svu lipos, kako sam dobro viš.
Nu svoju hti kripos ukazat nenavis,
ter svojom zlom zlobom, kom drazih rascvilja,
stavi se jur s tobom da mene razdilja.
Čini znat zlim ljudem, onomu navlašto
koga se ja bljudem; ali bi sve tašto:
s tobom me rastavi, razglasiv radosti
i vel'je ljubavi od naše mladosti.
Pomisli ti sam sad, bi li mi s tužicom;
jer ja mnjah da se tad rastavih s dušicom;
pače ja deri mrah za željnom ljubezni,
a pak mi jošte strah priloži s boljezni.
Zatoj se uklonih za vrijeme veliko;
nu ne mni da ponih tebe se toliko,
koliko moju čas da shranim, dim pravo,
a svaki željah čas znat jes' li ti zdravo.
I svaka tvoja stvar draga mi biše čut,
li stavljah tvrdo var obiti prvi put,
er jošte vrh mene stojaše oni glas
od koga spomene strnu mi moć i vlas.
Nu mnogo umije i vidi tvoj razum,
er ja mnju, od zmiije poznaje put i drum,
gdi vrijeme propusti a sčeka čas potom
koji ti dopusti bit s mojom lipotom.
Pak ova tva sluga kojoj si toli drag, -
na svitu ni luga od gore ni mač nag
ki bi se jur proteć štedila tebe rad,
ter toli umi t' reć, ne vim ja kazat sad.
Put biješe vazela, kada me viđaše
da sam sva vesela; kad k meni priđaše,
za te se moliti grediješe s razbludom,
ka tvojim boliti čini me, znaj, trudom.
Napokon posrnu, cvileći prid moj skut;
tadaj me obrnu da nje rič budem čut.
Togaj dil otvorit stah srce moje njoj,
a s tobom govorit priklonih obraz moj.

Odtole s radosti život sam provela
 i svrh sve mladosti tebe sam vazela;
 jer da tko suncem sja i rajskom lipotom,
 sve scijenju tamnos ja prid tvojom dobrotom."
 Još da me pokripi, začu svim zabavljat
 onimim ki lipi hoće se postavljat;
 u šalu, mnih, pođe ter rih, toj gdi pravi:
 "Što sam ja, gospođe, kad timim zabavi?"
 Zavi rič ter reče iz ličca sončana
 koja me daleče učini skončana:
 "Kad človik što želi, toj mu je sve blago,
 a lipo svak veli komu je što drago.
 Ter veće ne pitaj od togaj ni prosi;
 ako viš, uživaj, što vidit mne mnozi."
 Tada ja stah mukom. Ali kad na grlo
 zgledah trak zlat s rukom, zavapih njoj hrlo:
 "Prisvitlo sunačce, birek ti nî svezat
 dosti me srdačce, još grlo hoć stezat!
 Ne znaš li jer ures od tvoje liposti
 tvrđi je nego vez najveće kriposti?"
 Toj gdi ja njoj veljah, čini se ne čuti,
 a što je već željah, srdce se sve smuti;
 jer oni čuh bilig koji nam kaže dan,
 i vidih očit stig koji je zori dan.
 Tuj rekoh od muke: "Vrime je meni poć,
 zora je u ruke ka dijeli dan i noć.
 Za mene ne pomnju, nu za tvoj glas vesel;
 jer ovdi da domnju pače bih još vazel."
 Vire mi tuj ne da, nu sama k prozorom
 pođe ter pogleda je li ve prid zorom.
 Oni čas doteče, jer nađe što rekoh;
 još ovu rič reče: "Znaj da se zatekoh
 da tvoj trud i vel'je tužice namiru
 i da ti dresel'je tužbeno rastiru.
 Zatoj ti govoru, ako je stvar koja
 za tebe da stvoru, tako mi pokoja,
 za tebe da vršu i da taj stvorim stvor;
 jer ino sve mržu razmi tvoj razgovor,
 razmi tve hotin'je da ti sve ispunju
 i da ti želin'je svršen'jem okrunju."
 Ovakoj izbrane sve riči uzveli,
 a s druge li strane sta da me veseli,
 sta da me sve mili, ter vidih nje mlados
 gdi pamet sve sili da meni da rados.
 Od koje radosti istom se zabih vas,
 a nad sve zadosti zrčeći nje obraz
 i ličce rumeno, koje me sta toli
 pozirat ljuveno da se svis oholi,
 da se svis uzdvigne ter da me živ človik
 vesel'jem ne stigne, da žive vik uvik.

Ter oni rastanak ne mogu zabit ja
koji mi još sanak čestokrat razbija.

[Br. 419]

[Slavi svak vil ovu, hvali svak nje ures]

Slavi svak vil ovu, hvali svak nje ures,
svak pjesan njoj novu da spijeva pravo jes,
jer slavnom ljepostju sunačcu dosiva
i vas svit krjepostju ljuvenom dobiva.
Zač je sve veselo, radostju sve dahti
nje obraz i čelo kako raj gdi cafti.
Mana se prolije, istok se otvori,
u medu sve plije, kad ona govori;
vesel'jem proslavlja veselo nje lice,
koje se ponavlja jakino fenice.
Na nebi Dijana nje pogled na sviti,
taj svitlos izbrana, podoba slaviti.
Dragos ti je i dika, koje je sva puna
jak cvitja razlika venačac i kruna.
Odkud se izrazi, mnim, anđel isteče
i čuju svak "Blazi meni!" tuj gdi reče.

[Br. 420]

[Srčani moj družu, s tebe mi sunce sja]

Srčani moj družu, s tebe mi sunce sja,
ti s' vjenčac od ruže kojim se gizdam ja,
i ti si život moj, ter čas bit bez tebe
ne mogu ja zatoj koko sam bez sebe;
zač te sam svu, kruno, srci mom upisal,
ter te je sve puno srce me i misal.
Ma kom te od tijela ne nazru očice,
oči me bez dijela ostanu t', ružice.
Velmi se ja molju za togaj cić tebi
neka tuj nevolju ne ćutim u sebi.
Narav tvoj ki slavlju stvor' u drag kamenak,
neka te postavlju u moj zlat prstenak,
da te sve, sunačce, gledam ja očima
i da me srdačce s očici mir ima,
od kojih čas ni hip pokojno ne priđu,
kada tvoj obraz lip kon mene ne viđu.

[Br. 421]

[Sladu stvar na sviti ne vidih, dim uprav]

Sladu stvar na sviti ne vidih, dim uprav,
ner s drazim živiti u milos i ljubav;
a toj znat ne može ner draga tko ima,
kako ja, moj Bože, komu se znat prima.

[Br. 422]

[Kade me zaupi taj vila jelinkom]

Kade me zaupi taj vila jelinkom
ter mene pristupi darovat pelinkom,
ah, što mi zla pade, od šta Bog ne daj toj,
jer u mir dosade ne stoji život moj.
Tač se je oni hip u pamet upisal,
ter nošu jak nalip na srci tuj misal;
ar uzmnim htíše rit: razmisli bil'je toj,
tako će skoro prit čemeran život tvoj.

[Br. 423]

[Anđelski tanca međ nami jedna mladahta vila]

Anđelski tanca međ nami jedna mladahta vila
koja među svim vilami gizdav je lov dobila
na svit uresna sokola, komu rani srdačce,
noseći ličca ohola kako raj ter sunačce.
Veće ne kti općit luge, slideći gorske vile,
raspusti sve svoje sluge, odpasa luk i strile.
Hitro krunu od bisera izni na ruso' glavi,
ter kako zmaj od jezera ovdí gnizdo postavi.
Ljeposti doni za stražu, da joj sokola hrane
od lovaca, koje kažu bez broja po sve strane.
Je li nje ličce rumeno puno slavne ljeposti?
je li sunačcu takmeno u ljuveno' krjeposti?
Cić togaj sokol dostoja da' čestiti luk i stril,
pokli ovakaj gospoja prijat ga će u svoj kril;
još mu će venčac poklonit, bilji od sniga bijela,
koji mu odluči donit, kad ga rani nje strijela.

[Br. 424]

[Što samo ja željah očima viditi]

Što samo ja željah očima viditi,
kad viđu, ter veljah, vesel ću živiti,
toj sada ja grlim, toj grli mene sad,
ter nî već umrlim družiti se meni kad.
Dovika ter neće ovoli biti blag,
zač blago nî veće ner dragu biti drag,
kako ja, gdi prima meni se pobludit,
ter srcu s očima nî veće šta žudit.

[Br. 425]

[Kad bih ja tebi lik, kako si ti meni]

Kad bih ja tebi lik, kako si ti meni,
zdravje t' bih dal uvik, moj cvite rumeni.
Ako li životom more se zaklonit,
ne umrim sirotom, neću se ja ponit;
toli me doboli boljezan taj tvoja,
da s tobom napoli skonča se svis moja.
A, Febo, ki travi svakojzi znaš kripo,
molim te, ozdravi anđelsku nje lipos.

[Br. 426]

[Imam ja sad smilos prsten zlat da sam zvan]

Imam ja sad smilos prsten zlat da sam zvan,
pokli sam za milos i ljubav darovan.

[Br. 427]

[Nî toli onada Saul kralj vesel bil]

Nî toli onada Saul kralj vesel bil,
kad silna Golijada David je pridobit,
koli sam ja sada, pokli se prigodi
da me Bog od jada ovogaj slobodi,
koji bih ja pravil, nu neću za uzrok,
zašto bih postavil iskrnjih u prirok.
Ovoj sam li rekal, tko mene razbira,
kako sam utekal vičnoga nemira.

[Br. 428]

[Ako sam komu drag, sa mnom se veseli]

Ako sam komu drag, sa mnom se veseli,
zač ona kom sam blag sve steče što želi;
ter gdi taj slišah glas, pijah med i[z] sride,
zač nigda takaj slas na moj um ne pride.
Ar ne znah gdi sam ja, toli se veseljah,
sva mi svis zađe tja, ter ne vih što veljah,
kakono taj človik ki nađe što žudi,
što nî mnil po vas vik nač ter se začudi.

[Br. 429]

[Kade se, sunačce, namirim u tvoj dvor]

Kade se, sunačce, namirim u tvoj dvor,
koji me srdačce ne ćuti razgovor?
Ako se ka gizda tvoj obraz vidit mni,
pod nebom od zvizda človiku slađe nî;
to li su što pjesni, stvoren'je umrlo,
nitko me uzbijesni koliko tve grlo.
Ar kada puštaš glas ter spivaš tvoj ures,
oćutim čudnu slas i njeku novu čes.

[Br. 430]

[Rači mi reć uprav tko slišiš mene sad]

Rači mi reć uprav tko slišiš mene sad,
jes' li čes i ljubav ovaku združil kad?
je li tko zvat se blag od mene more već
i drazim tko se drag toliko ima reć?
koli se ja rekoh prid ovom mladosti,
prid kojom sad stekoh nesmirne radosti?
ter svu čes i srjeću uhvatih sprid za pram,
a veće reć neću, pokli svak vidi sam.
Nu toprv znam na svit od šta se med tvori,
kad ona kako cvit medne ust' otvori,
ter zbroji uz pjesan svoj ures gizdavi
i moju ljubezan spijevaje proslavi.

[Br. 431]

[Koliko da tvoj dvor pohodit ja začeh]

Koliko da tvoj dvor pohodit ja začeh,
u sve dni razgovor toliki ne vazeh,
ar misal i mlados deri se začudi,
u tebi jer sladost nova se probudi.
Ter što mninu, gospoje, ne mogu ne riti:
jes ptica ka poje kad hoće umriti.
Eto mi na pamet dohodi taj rič sve,
jeda toj hoć vazet od mene ličce tve?

[Br. 432]

[Ka je toj pomama pravednih da tvoriš]

Ka je toj pomama pravednih da tvoriš,
ter ono što s' sama da meni govoriš?
Ako ć zvat mene cvit, da što s' ti, gospoje,
kojojzi po vas svit slavni se glas poje?
Ti s' moja sva misal i svitlo sunačce
koje sam upisal u moje srdačce;
ar kad te ugledam jak rosu po polji,
oni se dan ne dam veće ja zlo' volji.

[Br. 433]

[Kako ja nisam rad i vesel zadosti]

Kako ja nisam rad i vesel zadosti,
kad viđu ovdi sad sve moje radosti?
ar nî taj boljezan što sunce obasja
ku ne bih u pjesan obratil sada ja;
toliko vesel'je kon mene gledaju
ter se mnim od vel'je milosti u raju.
Ako li sve človik što reče steć može,
da' meni bit uvik ovakoj, moj Bože.

[Br. 434]

[K onoj se odpravljam koja me tač obra]

K onoj se odpravljam koja me tač obra
da pri njoj ostavljam vidin'ja sva dobra;
ar kad sam u nje dvor, zla volja nî na svit
kojojzi razgovor ne nađu ali svit.
Togaj dil ovoli sada se veselju
a mlados oholi, ter ne vim što velju;
ako li još bolje tko ima, on raduj;
meni je dovolje, ništa mi ne daruj.

[Br. 435]

[Kako svak ne hvali tej obraz umiljen]

Kako svak ne hvali tej obraz umiljen
ka birek da žali er sam s njom razdiljen?
Ar mene pogleda milo nje pozor lip,
zatoj me od meda satvara svaki hip,
ter kako da pravi: ako ja što mogu
tvojojzi ljubavi, rec' neka pomogu.
A zatoj ja pravlju ovojzi gospoji
da ljepos proslavlju, zač slavu dostoji.

[Br. 436]

[Kupido, ki sklada poda se vas sî svit]

Kupido, ki sklada poda se vas sî svit,
ne scijenju da vlada od ove lipši cvit.
Ar kako jur vjenčac bez cvitka rumena
ali zlat prstenčac bez draga kamena,
takoje sva mlados, gdi nî nje liposti,
izgubi svu kripos i slavne radosti;
ar kad môć koji hip ljubavi polipše,
ne more za nalip obličje nač lipše.

[Br. 437]

[Ako ćeš, Stijepo moj, za mene što stvorit]

Ako ćeš, Stijepo moj, za mene što stvorit,
za život, čuj, nemoj veće rič govorit,
za život u sebi ne drž' tuj misal već,
zač slično toj ne bi ni mislit a neg reć.
Ar ona od gospođ, mni mi se, tač ljubi,
ako joj rečeš: "Pod', za mene sve zgubi,"
neće svoj obraz lip štedit nje srdačce.
Ter je prem sasma slip tko ne zri sunačce:
ako li stavi var, odkli ju zadvori,
je li ka na svit stvar ku za te ne stvori?
Bi li tko izrekal međ drazim što milo
što prid njom ti stekal voljno nis' i smilo?
Ar da ti željni stril ne vrida života,
prija te u svoj kril slavna nje ljepota;
ktomu ti ljuven još hti zaklad darovat,
za tvoju neka mož nje lipos virovat.
I neka ne tužiš u željah čemerno,
želeći da združiš nje ličce biserno,
većekrat jur svoje počten'je ostavi,
a sve toj cić tvoje velike ljubavi;
ter svojih ne gleda ni stida od ljudi,
do danas još ne da tve srce da trudi.
Kad godi zamiri ali zna skroveno
želin'je da tiri tve srdce ljuveno,
ne riči ner djelo satvori nje obraz;
toj se je vidjelo ar je tvoj nje ukras.
Ne pitam ni ću rok pokazat istinu,
zašto sam ja svidok tomuj sâm bil vinu.
Kolikrat ja vidih tu vašu ljubezan,
tolikrat zavidih ter ostah vas bijesan,
tolikrat sam sebi zavapih tuj smilo:
komu se sad ne bi srdačce smamilo?
komu se pamet sva za rados ne stire,
kada se draga dva viditi namire?
A zato uzvelim ovo ja, Stijepo moj,
zašto još poželim da drugi vidi toj,
neka se začudi vašojzi ljubavi
i neka jur svudi toj kaže i pravi,
i neka govori: vidil sam, človik jes
komu Bog satvori nada sve ljudi čes!

[Br. 438]

[Pomisli, sunačce, krunice od vila]

Pomisli, sunačce, krunice od vila,
koja s' me srdačce u željah smamila.
Eto znaš da prođe dvaš odsad šes godiš
odkoli, gospođe, život moj gospodiš:
kolike boljezni, želin'je i žalos
cić tvoje ljubezni pritrpi mâ mlados!
Ter se ja nikada ne tužih človiku,
ni bih se odsada potužil uviku;
danu je uzrok tvoj, jer k meni doteče
on tko je tebi svoj, ter ovu rič reče.
Rih zatoj: Sunačce, trpiti može sva
me tužno srdačce što veli ljepos tva,
nu mi nî suđeno da tuj stvar odolim,
za tobom ljuveno da se ja ne bolim.
Veći trud takođe skonča mi svu krjepos,
gdi veliš, gospođe, da minu tva ljepos;
i sve ću trpiti, nu tu stvar nije kad,
ter veće živiti ovako nisam rad;
ni mogah umrijeti pokojno nikadar,
da godi t' izrijeti ne budem ovu stvar.
Zatoj mi ne zabav' ner tvojoj ljeposti
od koje jes ljubav velike krjeposti;
jer ima vik veći tva lipos ner jelen,
koja se cafteći ponavlja jak zelen,
ter živeš za slavu, noseći kako cvit
svoj obraz i glavu, da vidi vas sî svit,
er si sva iznikla kako cvit u ruži,
u gizdi ter dikla tebi se ne druži.
Najliše gdi gore tva ličca ljuvena
koja su od gore ružicom skrovena;
lirom vrat gizdavi i s grlom toj čelo
skroven je, svak pravi, ter cafti veselo;
od tvoga pozora svitlosti svak vamni
da su dan i zora ka zvizde potamni.
Jer kad se obazreš, nî toli srcem lav
koga tuj ne nadreš da vene za ljubav;
komu li ne splete pamet moć ljuvena,
objestran gdi t' lete dva zlata pramena?
Crljeni koralj zri na usti van tvoje
iz kih slas veća vri od meda, gospoje;
ar kada govoriš, toliku čes ima
svaka rič ku stvoriš, da mi svis vazima.
A zato jur človik more te zvat ljepos
za ku ću po vas vik ljuvenu čut krjepos.

[Br. 439]

[Kad te vil od gospoj mene stril porazi]

Kad te vil od gospoj mene stril porazi,
mnih veće život moj vesel'ja ne skrasi,
ar gdi nje obraz sja i ličce sunačcem,
nastupih željan ja neznano srdačcem.
Ter da se osveti, vaze me nje lipos,
da bude vazeti meni moć i kripos;
ali me pak obra da sam nje ljuveni,
ter scinih sva dobra i rados pri meni.

[Br. 440]

[Kad ta vil ugleda gdi gredu ja hrlo]

Kad ta vil ugleda gdi gredu ja hrlo,
slađi bi od meda obraz nje i grlo.
A sve toj, mnju, stvori, zašto ja one dni
postal bih na dvori, koja stvar drazih ckni,
tere još čini tja nikomu tuj rijeti:
"Mogla bih dosle ja, neka znaš, umrijeti!"
Ah, što mi bi drago, da svak zna, ovo čut,
od svita jer blago mnjah da je u moj skut.

[Br. 441]

[Velmi je trudna stvar za ljubav služiti]

Velmi je trudna stvar za ljubav služiti,
ali je Božji dar dragu stvar združiti.

[Br. 442]

[Kad pusti ovaj glas iz usti jak grimiz]

Kad pusti ovaj glas iz usti jak grimiz,
misli svak koju slas ne kusim i miris,
ar uzmnim da gore ljuvenim plamenom
nebesa ter gore i zemlja s kamenom.
Toliko ostanu zabiven; još uzmnim,
med pijem i manu ili san niki snim,

ar onu rič stvori s razumom takmeno
ka birek govori: ne umri ljuveno!

[Br. 443]

[Kad ta vil izide jakino sunačce]

Kad ta vil izide jakino sunačce,
nika mi obide oholas srdačce,
ar kako ružan cvit sva cvitja dobiva,
tač ona vas sî svit lipotom prisiva.
Toliko gizdavo, oh, obraz gdi nosi,
ter mogu reć pravo da se zvat raj prosi.
Ako ju tko pozre, još veće tko družī,
veselo na smrt gre, jer uvik ne tuži.

[Br. 444]

[Kad ta vil pristupi na mjesto skroveno]

Kad ta vil pristupi na mjesto skroveno
ter mene zaupi iz glasa ljuveno,
ah, što mi drago bi, najliše gdi reče:
"Ljubav me tva dobi, ljubav me tva steče;
ar pamet sva bijesni misleći dan i noć
kako bih ljubezni tvojoj dar našla moć,
ter da se željno mrit za mene t' jur ne daš,
puštah se ovdi prit, da me se nagledaš."
Kad ovo ja dočuh, ončas se zatekoh,
ne mogši u posluh veće stat, ter rekoh:
"Kako toj govori meni moj dragi cvit!
A da te Bog stvori po sridi kako svit,
a meni da izda očica tolikoj,
koliko jur zvizda kriposti nebeskoj,
ter da ja od svih stran vas gledam tvoj ures,
kako je svit gledan od zvizda iz nebes,
prisvitla mâ kruno, ne bi mi zadosti,
ne bi toj podpuno mojojzi mladosti,
a ner tvoj obraz lip za sunce ki ne dam,
koga hoć u mal hip da se sit nagledam.
A zatoj govorit veće mi toj nemoj;
ner ako satvorit što moreš, stvor' ovoj:
pritvor' me u sebe a tebe u mene,
ako ć svīs za tebe da moja ne vene;

ako hoć moje dni viditi u rajū,
što činit mož, ne ckni, zašto se dni traju."
Kad joj se toj reče, slatko se nasmija
ter ončas uteče, pruživ se jak zmija,
zašto joj bi uzrok. - A sada, mladosti,
mislite oni rok bi li mi s radosti;
er kad se razdiljen s nje lićcem ugledah,
malo tač rascviljen sam sebi smrt ne dah.

[Br. 445]
[Ovo je prišal rok kad ću reć: blažen dan]

Ovo je prišal rok kad ću reć: blažen dan
koji je bil uzrok da sam ja blažen zvan!
ter nitko ne govor' da pati huđi sud
ni slađi razgovor nerli ja za moj trud.
Ar koju moja svis i život moj obra
masline posla lis za bilig od mira,
koliko da veli: parjaj plač i tužbu,
život te moj želi pričekat u družbu.

[Br. 446]
[Koli je obično gdi se je stavila]

Koli je obično gdi se je stavila
sve ime da vično učini taj vila!
Ar kada od mene ku službu ugleda,
često se spomene, u zabit nju ne da;
ter mene ne plati na način od svita,
nu moj trud pozlati ljepos nje zavita.
Ako li kada grih stvoru jo' po ki put,
obradi sve u smih, ne da se znat ni čut;
ter da njim ni veće spomene učini,
jak u dno da meće sve morskoj pućini.
Zato je prilično ovu rič vazdi reć:
da ničim nî vično ime jur lašnje steć,
koliko služen'je čestokrat spominat
i takođ zgrišen'je u zabit vazimat.

[Br. 447]

[Kad grlo jur slavje ovaj vil prostri van]

Kad grlo jur slavje ovaj vil prostri van
ter mene za zdravje uprosi neki dan,
ako slas od svita najveću govore
što pčele iz cvita nose, med kad tvore,
toj scijenih kako san pri svakoj istini,
gdi se svis moja van za rados učini;
ar među anđeli mnjah da je život moj,
još ona gdi veli: daj, cvilit sad nemoj!

[Br. 448]

[Kako ja za rados ovo sad ne venu]

Kako ja za rados ovo sad ne venu,
kako ja za slados ne bijesnim ljuvenu?
Ar ovo u rukah u mojih sunačce
ko bolit u mukah ne da me srdačce;
ter komu zavidim, kad imam u družbu
što željah da vidim za moju svu službu?
Ar se, mnju, začudi svit, ovu kad stvori,
koju van svih ljudi život moj izdvori.

[Br. 449]

[Ako se blag zove i čestit još pravi]

Ako se blag zove i čestit još pravi
on tko je od ove nadijeljen ljubavi,
toj blažen nî veće na svitu kazovan,
ni većma od srjeće negli ja darovan.
Ar ljubav u ruke moje se dopusti,
hteći me od muke ljuvene sabljusti,
kad ova od gospoj u pjesneh ku poju
ne štedi život svoj za jednu rič moju.

[Br. 450]

[Kad vidi ovaj vil koja je sunačce]

Kad vidi ovaj vil koja je sunačce
da komu od nje stril izrani srdačce,
andelskom ljubezni uresi još obraz,
da s većom boljezni željnomu da poraz,
ter ktomu vazme moć, a reče još sluzi:
"Ovi će dan i noć skončat se u tuzi."
Ovo čuh od sluge, a zatim od nje znah,
od take ter tuge i mene stiže strah.
Zatoj mi mnozi još "Parja' strah, - sve prave, -
izdvorit pokli mož nje ličca od slave."
Ter ovo ja velju, pokli mni diku toj:
ne prid' jo' u želju, - more strt život moj!
Da bi me satrla! nu je zlo život zal;
tko želi nje grla, on ima vas pakal.
Tko ljepos nje žele, mnogih sam vidil ja,
smrti se vesele, a tire život tja;
zašto im da poraz, a pak lik zabrani,
zač za me svoj obraz i ličce još hrani.
Ter ako uzmože ovako bit, velju,
dovijeka, moj Bože, da t' ino ne želju;
er kada ja stečem u družbu nje mlados,
iz glasa tuj rečem: ovo je sva slados.
Zač bi me u raju scinil svak, dim uprav,
da vidi gdi traju u milos i ljubav.

[Br. 451]

[Kako da na polju, kada je s prolitja]

Kako da na polju, kada je s prolitja,
izbereš na volju vinačac od cvitja;
ali još najliše, kako je izbrat moć
u pisca, ki piše, pomasti koje hoć,
tač se je nabrala ljeposti ovaj vil
kojoj će bit hvala dovika, ja bih vil.
Ako li, pamet stav, tko ima razum svoj,
ter ti ću biti prav, zašto ćeš nać ovoj.
Jošte ćeš praviti: "Ovdi je vas ures
ki slavom slaviti dostojno vinu jes,"
kad budeš viditi u ličcu nje rados
ku teče sliditi za čudo sva mlados.

[Br. 452]

[Kako me strah ne bi gdi biješe stavila]

Kako me strah ne bi gdi biješe stavila
zrcalce sprid sebi gizdava taj vila?
Ar se će ponit, rih, kad vidi svoj obraz
u komu ja uzrih od sunca vas izraz.
Ter mi još istino na pamet dohodi
da jo' se jakino Narčizu ne zgodi;
ali znam, ovi cvit dostojna nî trava
od koga po vas svit cafti glas i slava.

[Br. 453]

[Kamo se ki žude lijepu stvar gledati?]

Kamo se ki žude lijepu stvar gledati?
kamo se ki trude ljuvenu môć znati?
ar ôvo sva lipos va ovoj gospoji,
ar ovo sva kripos ljuvena gdi stoji.
Ter da je stril blažen i ličce rumeno
kojim sam poražen želit ju ljuveno;
ar zaman ne služi komu se da vidit, -
to li ju tko združi, komu će zavidit?

[Br. 454]

[Kad godi spomenem, moj Bože, stvar ovu]

Kad godi spomenem, moj Bože, stvar ovu,
vazda ja povenem ter hotno smrt zovu.
U moje gospođe nađoh se jednom dvor,
ka za mal čas pođe pogledat na prozor;
ali ti tuđe gre, jak da se hoće strt,
od smiha ter sva mre a dahti kako hrt.
Ončas k njoj potekoh, misleći što je ovo:
"Sunačce, - ter rekoh, - jeda je što novo?"
Ništa mi ne može za velik čas rijeti
od smijeha, moj Bože, neg ruke prostrijeti,
u kojih ugledah ptičicu držeći,
ter pamet ja ne dah što ima toj reći.
Jošte joj zabavljah velmi ja onomu,
zašto se ne stavljah nimalo zlu momu.
Nu kada srdačce od smijeha utaži,

još rekoh: "Sunačce, što j' ovo, nu kaži."
Tuj svapi: "A što ćeš? od stvari jur ovih
to li znat sve hoćeš, oto toj ulovih!"
Tada ja mukom stah misleći u sebi,
zač toli nigdar plah odgovor prî ne bi.
Ter sada sâm pravlju, navlaš se ozlobi,
neka se ne stavlju ona stvar što kobi.
Tuj sumnju ja stekoh i misal oni dan,
ter družbi sve rekoh, pokle se vidih van.
Zatoj mi svak jedno na ovu rič reče,
kažući naredno što mi se pak steče:
"Da li si tač nezdrav, ter ne znaš taj zlamen
i ptice tej narav jer zgara na plamen?
Toj hoće da reče: ovakoj uhvaćen,
ovakoj natječe tvoj život bit plaćen."
Sad možem sve toj reć, jer vidim i ćuću
jer ću zlo svako steć s nje ljepos goruću.

[Br. 455]

[Kako čuh da pođe gospoja na zelen]

Kako čuh da pođe gospoja na zelen,
po slijedu gospođe otidoh jak jeljen,
zašto bih stanovit da ću bit darovan,
da ću bit darovit, kad nam se zgodi van.
I toj će sve biti; tko će znat počekaj,
ter lijepo ljubiti čuvaj se, čuj, ne kaj,
kako ja vil onu, lik željnoj mladosti,
ka čini da tonu u rajskoj sladosti.
Ar sama gdi stoji i ja bih osamljen,
rih: ovo t' nastoji da ne grem zamamljen.
Ter kad me oćuti, oćutih razgovor,
zač pođe sviv skuti ter sjede prid svoj dvor.
Još kako sunačee pozri me nje mlados,
zatoj me srdačce uzbijesni za rados;
ar oči nje slavje puštaše tuj kripas,
da jedva za zdravje uprosih nje lipos, -
toli me zamami on pogled obični,
a zani kosami ka zlatu prilični.
Nu lipos nje mene slobodna satvori,
kad slatko rumene svoje ust' otvori,
ter zač raznašat kosice niz čelo,
a mene uprašat iz glasa veselo,
govore nje slava ovu rič gizdavo:
"Ovo sam ja zdrava, da jes' li ti zdravo?"
Da svak zna, ovo kad od nje ja usliših,
ljuvene želje tad za rados utiših,
razmišljav još rekoh: "Gospođe, ja sinoć

kroz tvoj dvor protekoh, mneći te vidit moć."
 Kada rič ovu rih, istom se zabi sva,
 plamenkom ter uzrih nje ličca obadva;
 zač bired požali nje ljepos skroveno,
 er se tuj sastali nismo jur ljuveno.
 Zatoj mi, znaj, reče: "Tadaj me san dobi,
 ter ti se ne steče vidit me toj dobi;
 nu mi rec' Boga dil i daj mi odgovor:
 da što si ti činil, kad minu kroz moj dvor?"
 Ja hotih tada rit: "Lipos je tva uzrok
 da nitko ondi prit ne bude na taj rok;"
 cječ togaj skroveno satvorih njoj odvit,
 pak rekoh ljuveno: "Ostani zbogom, cvit!"
 Još ona procini da nije stat veće,
 ter poklon učini, "Pođ' zbogom" veleće.
 Nad tim se rastah ja, pozire svaki hip
 da vidim gdi nje sja sunaćcem obraz lip;
 ter inud nego prî onda put vazeh ja:
 zatoj mni, kad uzri, da ću poč nikud tja.
 Još ne bih daleče, čini me opet prit;
 utoj se svak steče ter ne smi ništa rit.
 Zatoj dil otide na misto skroveno,
 gdi opet izide ter svapi ljuveno:
 "Vid ovih uokol očima gdi slide
 ptičicu jak sokol, da kažu što vide.
 Zatoj se sada rit ino mi ne prija;
 ner ako opet prit mož kako s' bil prija,
 rači mi praviti sad hrlo, da vijem,
 jer za stvar na sviti veće stat ne smijem."
 Misli svak koju slas ne ćutih ja tade,
 kad vile slatki glas na srce me pade;
 za rados povenuh, ter me bi deri sram
 gdi jedva spomenuh odgovor da jo' dam;
 ter rekoh: "Sunačce, za tvoju ja milos
 ne štedim srdačce pod svaku usilos,
 a nego jednu stvar da neću obslužit
 u kojoj meni dar dovijek je ne tužit."
 Na toj se nasmija pak reče: "Stoj zbogom!"
 pruživ se jak zmija ter pođe svemogom.
 Misli svak, ljuveni, ostah li željno ja
 ucviljen, kad meni pozajde sunce tja.
 Jer da mi razgovor ne daje nje obit,
 ondi se prid nje dvor hotijah sam ubit.
 Danu se obratih k sebi ter vazeh drum,
 ter sobom provratih nje ljepos i razum.
 I zatoj još trnu, misleći što reče,
 kako se obrnu kad k meni isteče;
 i kako ljepotom caftiše nje slava,
 ka tada i potom želji bi zabava.
 Tej stvari i druge razbirah takoj ja,

ter mira od tuge pamet mi ne prija;
 mlados mi ne zgrija jur mista s pokojom,
 želeći da prija vidim se s gospojom.
 Ter kada ugledah da je rok prišal prem,
 veće se cknit ne dah, spravih se da k njoj grem.
 Otidoh veselo i hrlo, jak jedan
 ki ufa u selo da more imat stan.
 Kad pridoh ja tamo, ali ti taj vila
 za togaj dil samo biješe straž stavila;
 ki me straž zdaleče vidi, ter ne pođe,
 nu tijekom poteče do svoje gospođe.
 Birek čas ne stoja, opet se povrnu
 i s njom bi gospoja, ka čini da trnu.
 Kad vidih vil da gre, tekući još hrlo,
 bojah se da ne stre svoj obraz i grlo;
 toliko naglo sva k meni se upusti,
 vesel'jem ličca dva uresiv ter usti.
 Tuj pođoh protiv njoj ter joj se poklonih
 i željni celov moj na ličce nje ponih.
 Za velik čas usta ne odnih, jak oni
 u putu ki susta ter se pit dokloni.
 Takoj stah velik čas, deri mi tuj reče:
 "Birek ti moj obraz nikuda uteče;
 nu mi rec', jes' zdravo ovuda jur prošal?
 i kaž' mi još pravo, sad ovdi što s' došal?
 kako smiš ovdi doć? ne znaš li tko sam ja?
 ne znaš li moju moć po svitu koja sja?"
 Kad ovo najprija izreče nje mlados,
 pamet mi ne prija vesel'ja ni rados;
 jer ja mnjah toj veli iz srca, moj Bože.
 Danu smih veseli održat ne može,
 ter imah ja smilos učinit ovi sud,
 da ono za milos satvori i za blud,
 za veći razgovor ukazat i ljubav.
 Tu joj dah odgovor i rekoh jer sam zdrav;
 začeh jo' još pravit: "Neka znaš, sunačce,
 došal sam opravit željno me srdačce."
 Ovo ja sve rekoh, zač njoj ki biješe svoj,
 kad ljepos nje stekoh, ozlobi mene njoj.
 Tuj slugom zavapi: "Našli smo da si prav,
 nu muči i trpi sve stvari za ljubav;
 nu za me odoli od inih jur prirok,
 zašto se već boli tko tomuj bi uzrok,
 ter ovo sve stvori, jer ga se varovah.
 Jer ono što dvori, sve tebi darovah
 što tebi narekoh i tvojoj mladosti,
 kad najpri istekoh na prozor s radosti.
 Kad najpri pogledah na tvoju dobrotu,
 ondaj ti ja pridah svu moju ljepotu,
 onda ja posvedih, da tebe posvoju,

onda ja odredih mene zvat za tvoju.
 Ondaj se odluči u meni skroveno
 da veće ne muči srce tve ljuveno,
 ter neka svak suzi i čuti ljuven vrid.
 Veće toj ne kusi ni praša' unaprid!"
 Kad ovo sliših ja, za on čas stah krotom,
 gledaje gdi sva sja andelskom ljepotom;
 pozrih joj još grlo i venčac od vlasa,
 ter ovu rič hrlo zaupih iz glasa:
 "Najveće što želim, da mi Bog viditi;
 zatoj se veselim još naprid živiti,
 zatoj ja u meni zvat čestit i blažen
 mogu stril ljuveni kojim sam poražen.
 Zač ljubav sve muke obrati u rados,
 jer mi da u ruke što želih svu mladost,
 jer mi da na volju uživat ljubezni,
 ter se ja oholju a pamet sva bijesni;
 ter se svis veseli i moje srdačce,
 a život ne želi inu rič, sunačce."
 Kad ovo izrekoh, što stvorih svak stoj čut:
 oni čas potekoh veselo k njoj na skut;
 ali prî uhrli od mene nje lipos
 ter mene zagrli sa svu moć i kripos,
 celunu mene još celovom od usti:
 tko slišiš znati mož ku mi slas dopusti!
 Er se ja tada vas u slasti zamutih,
 misleći koju slas i rados oćutih.
 Tuj stasmo provratit ljuvenu svu želju,
 ku sada za skratit ne kažu ni velju;
 ar kad bih upored sve što bî zgovoril,
 nî mrzal toli led ki ne bih rastvoril
 od želje ljuvene, ku stavši mislit ja
 mladost mi povene a pamet zađe tja.
 S tolikom radosti procinih život moj,
 gdi mojoj mladosti darova obraz svoj,
 od koga u čudu pozirah ljeposti,
 ter stah vas u bludu ljuvene krjeposti.
 Ter se ja radovah u sebi svršeno
 i mene darovah gospođi ljuveno,
 govore rič ovu: "Ako ćeš život moj,
 neka se tvoj zovu, gospođe od gospoj;
 neka se tvoj velim, neka se tvoj pravlju,
 da se ja veselim a tebe da slavlju."
 Kad ovo ja veljah, nje ljepos sva tada
 bijesniše u željah odgovor da mi da,
 ter reče: "Toj nemoj veće mi govorit,
 ako ćeš biti moj i za me što stvorit;
 zašto si moj vinu i moj ćeš vazda bit,
 kako mož istinu sada sam uhvatit.
 Jer da nis' moj sasvim i da nis' drag meni,

ne bih ti dala, vim, moj obraz rumeni;
 ne bih ti prinila me usti celivat,
 ni bih te činila u moj kril pribivat.
 Nu si moj ljuveno i bićeš dovika,
 istom drž' skroveno oda zla človika."
 Kad ovoj izreče nje ljepos gizdava,
 mene smih obteče, vesel'je i slava.
 Da strasi ne zdrže, oh, moju tuj mladost,
 mogah ja bezbrže smamit se za rados:
 toli se veselo obrati sva k meni,
 ličce, glas i čelo i pozor ljuveni.
 Ter ondi gdi stojah, prem biješe na puti,
 togaj se dil bojah da nas tko ne čuti;
 zatoj mi još reče i mjesto čini znat:
 "Ako tko isteče, pod' ondi ter ćeš stat,
 i dokle bilig moj ne budeš koji čut,
 za život, čuj, nemoj iziti još na put."
 Ja rekoh: "Sve tako da bude, sunačce!"
 ali sve inako stvori me srdačce.
 Jer dobro ne reče nje ljepos ovu stvar,
 kad njetko isteče blizu nas iznevar:
 otidoh s tužicom na jednu stranu ja,
 na drugu [s] služicom nje ljepos pođe tja.
 U želji ja ne znah najmanju stvar na svît,
 ter vele tuj ne stah, ni slišah od nje svit,
 ni bilig čekah koj'; opet se povratih
 ter sve bi uzrok toj kim rados prikratih.
 Zašto bih zapažen, ter se htih udavit,
 ter ostah poražen, ne smih se pojavit;
 najliše kada vil ugledah gdi teče
 bijući prsi bil' ter ovu rič reče:
 "Oh, što toj učini? Voljah se sada ja
 u morskoj pučini, neka me poždre tja!
 Da li ti ne rih toj: ne pridi na ov put,
 dokole bilig moj ne budeš koji čut?
 A ti se ne haja nimalo za mene!
 Toj li je potaja od službe ljuvene?
 toj li je obit tvoj, - nu se sad spomeni, -
 u kom si život svoj obećal dat meni?
 u kom se odlučit tebi, dim, podoba
 ter mene izručit od ljudskih jur zloba?
 Da t' nisam skazala koji ćeš držat red,
 sada se skončala ne bih ja kako led;
 zašto bih krivila nesrjeću i sebe,
 a ne bih gnjivila ni grizla sad tebe."
 Istom ja pozirah koli se pržaše,
 i srcem umirah gdi prste kršaše;
 ter i sad povenu i ćutim gork nalip,
 kad godi spomenu i smislim oni hip.
 Malo se rukami ne ubih sam tada,

malo se u kami ne stvorih od jada.
 Zatoj rih: "Gospođe, kriv ti sam koli hoć;
 danu taj stvar pođe, vratit ju nije moć.
 Togaj t' se dil molju, diklice, najveće,
 zabud'mo nevolju od ove nesrjeće;
 dajmo se vesel'ju i svako' radosti,
 zamin'mo svu vel'ju gorčinu sladosti."
 A zašto ovo rih? Zač malo tada ja
 od tuge ne umrih ku hotih odnit tja.
 Ter ondaj, čuj ovoj, otidoh vas u jid,
 zač stvori obraz svoj jakino pepel blid,
 ter zaupi oni čas: "Ako ti je me drago
 počten'je ali čas, što volim ner blago,
 molim te, pođ' zbogom; a jutri vidiv dan
 opet se svemogom povrati na moj stan,
 ter ću ja imat put s tobom čas posidit,
 gdi neće živ duh čut, također ni vidit."
 Ja rekoh: "Gospođe, kako mož toj riti?
 toj veliš da pođe tvoj sluga umriti;
 jer život moj more skončat se po sebi
 u željah do zore, kad veliš prit k tebi."
 Ini mi odgovor nje lipos ne stvori
 negoli reče: "Stvor' što ti se govori;
 za život ino, čuj, nemoj da učiniš,
 jer ti ću skazat tuj još stvari ke ne mniš."
 Ja rekoh oni hip: "Koje su stvari toj?"
 a željno obraz lip pogledah nje ustoj;
 na usta nje hrlo ponesoh celov moj,
 a ruke na grlo, u kih svih venčac njoj,
 ter joj se primilih i mene njoj pridah.
 Nu kad se razdilih, za žalos sam ne znah, -
 istom se u stanu u mojem ugledah,
 i dokli ne svanu oćic'ma san ne dah,
 misleći nje lipos i slavne radosti
 ke nose svu kripos vrh moje mladosti.
 Još pamet uteče da mislim potanku
 onu rič ku reče na samom rastanku;
 tere rih da ju toj najprija iskušu,
 kad godi željne njoj ljeposti sadružu.
 Tej stvari misleći i ljepos ljuvenu
 želin'jem želeći, srce mi povenu.
 Utoj se stvori dan, ter pođoh zdaleče
 gledati kada van nje lipos isteče;
 ali bi sve smani, zač nigdi ne vidih
 nje obraz izbrani. Zatoj vas problidih,
 i vele takoj stah, neka još govore,
 ter oči istregah zrčeci nje dvore.
 Kada je prem ne bi, zavapih: "O Bože!"
 pak rekoh sam sebi: to ti jo' se ne može.
 Ter odtud pođoh tja, žalosno cvileće,

tuže se grozno ja vrh moje nesrjeće.
Opet još donikle prominuh kroz nje dvor,
ter ondi međ dikle vidih moj razgovor;
velmi se nađoh rad, danu tej radosti
pođoše sve u jad kon moje mladosti.
Jer tadaj od mene ne čini jur scinu,
daj da se spomene da pozri gdi minu, -
a nî nje običaj da stoji tač mukom.
Zatoj ja u čas taj s čudnom bih odlukom,
sam sebe ražalih jakino za nehar,
ter se još zahvalih učinit čudnu stvar.
Namislih u nje kram da pridem na silos;
puštavši strah i sram, vazeh moć i smilos,
ter netom vidih noć da saj svit obuze,
potekoh s veću moć ner jelin iz uze.
Kad pridoh na nje stan, po srići zrih ovoj
jednoga od stražan ki bljudu perivoj;
u dobar ter se čas on za me namiri,
zašto bi uzrok vas želje me da smiri.
Najprija ustupih, stah se pak spomenom,
zatoj ga zaupih slobodno imenom;
zač biješe meni znan; ter netom more čut,
oni čas hrlo van isteče na moj put.
S kojim ja podhibno začeh tuj govorit,
nu mi bi potribno srdce mu otvorit;
ar znaše svu želju od moje ljubavi,
koju mnjah, još velju, človiku nî javi.
Zatoj mu skazah ja cvileći što želim;
reče: "Cvil parja' tja, učini što t' velim."
Ter mene postavi u misto skrovno još:
"Tuj - reče - pribavi za malo kako mož,
ar mi je sila poč od tebe za mal čas;
nu ću sad opet doć da se znam satrt vas.
Nu mi je mnogo žal er odpri do mene
toj mi reć nis' došal, daj zacić spomene."
Sve stvari ostavi, ter se vas sta pržit
cić moje ljubavi, da se će mnjah skršit.
Ter pođe kako hrt; tuj sam ja vidio,
da se za nj budem strt, ne bih mu platio.
Zač opet doteče, spravivši niku stvar:
"Što imaš, čin' - reče - sad ali nikadar;
ar ne bdi živi duh, sanak je sve vazel."
Kako ja ovo čuh, idoh rad i vesel,
ter čudno za rados pozađoh malo put;
tuj moju on mlados uhvati sam za skut,
ter mu se dah vesti. Posli ga odslah tja,
zašto me navijesti što ne znah uvik ja.
Jošte bi stvar veća jer nađoh sve volje,
ter ne znam taj srjeća komu bi za bolje:
ali ti jur meni i mojoj mladosti;

koja lik ljuveni oćuti s radosti,
ali ti gospođi. Zašto moj dogovor
veljaše: prem pođi na silu u nje dvor.
Ter da se ne zgodi namirom ono tak',
satvorah što godi što bih se kajal pak.
Ter ovo bi, velju, za nje glas izbrani,
a za me, jer želju od jada sahrani;
a za me, da pođu i da se veselim,
kad nađoh gospođu jakino sam želim.
Biješe san vazeo anđelsku nje lipos,
i san nje veseo imaše još kripos;
još ctiše njoj tada na usteh sladak smih,
ter malo od jada željnoga ne umrih.
Ter malo ne svenu u želji život moj,
i kad se spomenu, povenem još za toj;
jedva me deri tja tuj srce ostavi
koje bih vazel ja protiv nje ljubavi.
Zatoj stah gledaje, zrčeći za slavu,
kako struc u jaje, nje ljepos gizdavu;
ter začeh razbirat sve usta, sve lice,
sve kraju primirat od one diklice.
Još gdi se nje rados od mene celiva,
mnjah rajska da slados na me se proliva.
Ne bi mi toj dosti, nje prsi pribile
otvorih s radosti, koje me još cvile,
koje me još groze, za kojim umiru;
zač mnijah iz roze da džilji izviru,
zašto snig ni kamen ne vidih bil toli,
ter meni jur plamen ljubeni odoli.
Zatoj mi ne zabav' tko bude čtit ovo,
ako tuj za ljubav satvorih što novo.
Ar moje srdačce razbludom otravih,
kad na toj sunačce ruku ja postavih,
koja mi poželi taj mista skrovena
u kih se jur veli sva slados ljuvena.
Nu ludi, mnju, drže bezumnu tuj misal,
u kojih broj brže ja se bih upisal,
da godi potlačil ne budem htin'je toj
u kom se raslačil nerazum biješe moj.
Ter hotih ja tvorit što je sram spovidit,
što je stid govorit, a veći još vidit;
Bogu se ter molju koji me pogleda,
koji mi tuj volju izvršit jur ne da.
Zatoj ga ja slavim, zatoj ga ja slovem,
zašto se blag pravim i blažen sad zovem.
Onda htih da pođu za gorko srce tja,
togaj dil gospođu razbudih ončas ja;
ter kad me oćuti, vas obraz rasrdom
i čelo zamuti jadovnom i tvrdom.
Ter velik strah stekoh, vapiti jer uče;

nu kad se ja rekoħ, oni ĉas umuĉe.
 Ter kad se utaŹi, nađoħ se vele rad
 gđi reĉe: "Nu kaŹi, kako si prišał sad?"
 A zaĉ me bezmile ovako uprosi?
 zaĉ srce od vile sve staše u grozi,
 zašto ju neredno uhvatił biješe strah,
 ter ja š njom zajedno zacić nje strahom mrah.
 Kojozji ne rijeh ja istinu, za uzrok
 da meni ne prija o niĉem u prirok;
 negoli tuj rekoħ: "Neka znaš, sunaĉce,
 ovdı što dotekoħ, poslušaħ srdaĉce.
 Ar mene Źelin'je toliko uhvati.
 koje mi da smin'je ovu stvar ufati;
 ter mi se dobrom kob po srjeći ispuni,
 zatoj se tebi rob dah kako sve kruni,
 zatoj se ja suŹan dah tvojoj mladosti,
 zašto si cvit ruŹan, pun rajske sladosti."
 Ne ĉuh ja riĉ drugu nje ljepos govorit
 ner svoju gđi slugu zaĉe toj sve tvorit.
 A ja se zakleh tuj: "Neka znaš, ruŹice,
 za Źivot tvoje, ĉuj, ne tvori sluŹice.
 Tako mi ljubavi, nı svisna ni ĉesna
 u tomuj što pravi tva ljepos uresna;
 nu kako prı rekoħ, moj venĉe gizdavi,
 na srjeću dotekoħ, a sve dil ljubavi."
 Tuj deri virova mojojzi mladosti,
 i tuj me darova s celovom s radosti,
 i tuj se udruŹi nje liĉce i moje
 ter zaupi: "Ne tuŹi, jer tuge ne goje,"
 ter zaupi: "Ne boli uz moju ljubezan,
 nu svaku odoli i parjaj boljezan;
 zašto si sa mnom sad, sa mnom se veseli,
 i sa mnom budi rad on tko se moj veli."
 Zaĉ reĉe venĉac moj ovu riĉ, svak me ĉuj,
 procinit ter nemoj da se ja plakah tuj.
 Zašto se veseljah gđi milos izdvorih,
 ner malo u Źeljah što s jadom govorih;
 ter ona poŹudi da mi da srcu vlas
 i da se pobludi sa mnom tuj za mal ĉas.
 I tada ja stekoħ slobodno srdaĉce
 ter svapih i rekoħ: "Prisvitlo sunaĉce,
 danu mi još pravi one tve stvari sad
 za ke me postavi u sumnju i tvrd jad,
 kad reĉe: "Ino, ĉuj, nemoj da uĉiniš,
 er ti ĉu kazat tuj još stvari ke ne mniš,"
 jer i dan osvanu, ne stah toj misleći,
 i kom se sastanu, ovoj ti rih reći.
 Ter ako ja stekoħ prid tobom ku milos,
 što prašaħ i rekoħ, kaŹi mi tva svitlos."
 Svak ter znaj, mâ mlados gđi ovo govori,

velik smih i rados nje lipos satvori;
 ljuveno još reče: "Ono t' rih s jutra prit,
 nu mi se ne steče, nemoj mi ter zazrit;
 jer mi se ne more zaradi zlih ljudi
 koji zlo govore, - i ti me ter bljudi;
 jer za njih ne smih prit, da t' budem kazati
 ovo sad što ću t' rit, ako me ć slišati.
 Odkli ja znam tebe, ne prijah još pokoj,
 ter veće ner sebe željah te da si moj;
 prislavno tve ime toli sam ljubila,
 veliko ter vrime danke sam gubila,
 želeći svaki hip gdi te ću viditi,
 ljuveni zač nalip ne mogah trpiti.
 Ki li te viđah dan kroz moj dvor kad proći,
 ne mogah imat san u dne ter u noći;
 zašto se napunjah sva želje ljuvene,
 u kojoj svit kunjah er nisi kon mene.
 Ter mnogo naglosti dosle sam stvorila
 cić tvoje mladosti, kad te sam vidila;
 i moju za te čas potmiše zli zlobom,
 svaki se hip i čas gledaje ja s tobom.
 Ako ćeš reć uprav, dobro znat i sam mož
 za tvoju da ljubav satvorih veće još;
 jer mnokrat stah pjesni da spivam na prozor,
 neka dam ljubezni tvojojzi razgovor.
 Zatoj te ja molju za moje počten'je,
 što veće još volju negoli življen'je,
 neka t' sam pridana, budi ti Boga dil,
 neka si ti shrana od moje časti bil."
 Jošte joj ne biješe toj reći zadosta,
 nu što kad reciješe, na svaku rič posta,
 da mi se pridava. Zato joj još rekoh:
 "Gospođe gizdava, odkli te ja stekoh,
 volih ti počten'je nositi a tužit
 ner tvoje smiljen'je s prirokom sadružiti;
 a toj znaš i sama, jer tvoje radosti
 vel'ja su zamama mojojzi mladosti.
 Nu ja toj ne gledah, voleći trpit trud,
 ter srci vlas ne dah, kako zna višnji sud;
 i zatoj ne stvorih voljnu stvar, sunačce,
 nit komu otvorih željno me srdačce.
 I naprid takođe znaj da će pridana
 bit meni, gospođe, tvoja čas izbrana;
 makar bih tač pridan, ružice, ja tebi,
 da sam ja blažen zvan scinil bih u sebi.
 Zatoj t' se pridaju, gospođe od gospoj,
 i život puštaju u ruke tvoje moj,
 virom se ter kunu da te ću uzvisit
 jak venčac i krunu, daj mi Bog poživit."
 Veće jo' bi drago, da svak zna, čut ovoj

ner njeko da blago darovat budem njoj;
 ter u toj radosti sta da mi govori
 cjeć moje mladosti većeokrat što stvori
 i ki trud i brige za me je dobila,
 kažući bilige er me je ljubila.
 Zato joj ja pravljah: "Zahvaljam, ružice!"
 ter obraz moj stavljah na slavno nje lice;
 posli ga odklonjah za milos i ljubav,
 za koju ja ronjah suzice, dim uprav:
 tolik me stište blud er ne znah reć slovo,
 ter pravljah kako lud: "Što činju ja ovo?"
 Ar ondi vas zađoh u njekoj radosti
 nje razum gdi nađoh pun rajske sladosti;
 od usti li celov ne mogah zabiti,
 ki voljah ner darov u zlatu primiti.
 Toliku slas kušah od one gospoje,
 kad godi sadružah nje ličce i moje;
 kada li mom grli nje ruci ugledah,
 onda se umrli mom srci reć ne dah.
 Ar se mnjah okrunjen vjenačcem ki slavi;
 zatoj bih napunjen medene ljubavi,
 ter pravljah: "Sunačce, diklice primila,
 ovo s' me srdačce i misal smamila;
 ovo mi ć još vazet s ljuvenom kriposti
 i razum i pamet tom tvojom liposti.
 Zatoj te ja molju, skićena ružice,
 razumij nevolju od virna služice,
 ter jošte kadgodi čin' mlados da moja
 s tobom se prigodi, da mi si gospoja.
 Ako li ne mož toj, gospoje, satvorit
 neka se sluga tvoj ne bude umorit,
 a ti mi skroveno ukaži zlamen daj,
 er sam tvoj ljuveno, - da mi je manji vaj."
 Dobro ja ne rekoh, ondi što sve htijah
 za rados ku stekoh oni čas ja prijah.
 Zač od nje svitlosti ovo čuh gdi reče:
 "Od moje mladosti nećeš bit daleče,
 obijetam toj Bogu, kako ćeš viditi;
 sve što ja uzmogu, neću se štediti."
 Još način skaza mi kako bit more toj;
 zatoj me zamami i zani razum moj,
 ter se ja zazirat u ljepos nje začeh,
 po kojoj izbirat sladosti tuj vazeh.
 Njegda jo' ja ponih celov moj na čelo,
 njegovda se naslonih na grlo veselo,
 njegovda ju celunjah u pozor gizdavi,
 a nigda i kunjah za milos ljubavi.
 Nigda se ja panih na nje kril za mal čas,
 a nigda postanih ter zrčah nje obraz;
 a njegovda potecih na ličce nje s mojim

iz glasa ter recih: "Što zaman ja stojim?"
Ter na nje rumene moje ust' ponesih,
za koju stvar mene svak bi mnil da vezih;
zašto ja prionih kako mož velik čas,
bezbirek ter tonih u slasti tada vas.
Najliše ruci moj' kad spravih skroveno,
koje ja ponih njoj na prsi ljuveno,
od kojih veću slas oćutih ner mednu,
od kojih oholas stekoh ja nerednu!
Pozirat potekoh nje prsi pribile,
iz glasa ter rekoh da bi džilj dobile;
ter ona iznevar ozri se na mene,
jakino njeku stvar da tadaj spomene.
Jošte mi tuj reče: "Koliko u mal čas
veliku ti steče u tvomu srci vlas!"
Kad ovo zgovori, u meni ne bi red,
ter mi se satvori srdačce kako led
i željno uzgrozi moj obraz i lice;
zatoj me uprosi: "Što cviliš, svilice?
što takoj povenu? ono ti ja rekoh
za milos ljuvenu u bludu ku stekoh.
A ku bih ja smilos imala u sebe,
što želiš za milos, da čuvam od tebe?
da tebi zabranju što nî zled ni zazor,
mnogo lit što hranju ja za tvoj razgovor?
Rumeni moj cvite, koga t' sam želila,
gdi bih ja krozi te život moj štedila?
kad imaš tuj želju od prsi jur moje,
neka te veselju, nu ličce daj tvoje."
Ter ovo gdi pravi, začeh ja uživat,
začeh ja u slavi u rajsko' pribivat;
začeti ter vazeh pozirat nje pogled,
a pak se još začeh stvarati vas u med.
Zašto rič ne reče, nu se sva raskrili,
ter k meni doteče s rukami pribili,
ter s vel'jom ljubavi uhvati obraz moj,
koji se zabavi u slasti velikoj,
jer u dar oćuti nje prsi ljuvene,
što pamet zamuti za ljubav tko vene.
Tuj se ja stah opit radosti velike
i mnjah se rastopit od želje tolike;
i cić tej ljubezni, istinu govoru,
svis moja uzbijesni, da ne vim što tvorū.
Ter ja mnjah da plovu po rajskoj sladosti,
najliše rič ovu čuv od nje mladosti:
"Nî ovdi človika tko me će ugrabit,
a tebe dovika ne mislim ja zabit;
jošte ću bit tvoja, jošte ću tvoja bit,
ličca ćeš još moja, malo ckniv, poljubit;
još se ćeš, - budi zdrav, - pobludit u kril moj,

ovo ti dim uprav, drugo mnit, čuj, nemoj."
Zatoj rih: "Sunačce, milu t' mi stvar veliš;
jer moje srdačce objetom veseliš."
Jošte jo' zahvalih na darih većeokrat,
nu moćno požalih er mi se bi rastat;
i da su tvrd kami od ljudi srca sva,
tuj bismo suzami žaljena obadva;
najliše gdi meni svoju čas pridava
ovi cvit rumeni i lipos gizdava,
takođ ja gdi veljah: "Neka sam, vilo, tvoj,
ne dopust' u željah da zgine život moj!"
Ter gdi se rastavljah, ne pristah ljubiti
nje ličca; još pravljah: "Nemoj me zabiti!"
Da, kad se razdilih, satvorih velik plač
i grozno procvilih, jak da me vadre mač;
ter ostah kako jad, ter ostah kako vrid,
želeći željom tad smrt gorku sristi sprid;
ter začeh vapiti iz glasa i zvat "Voj!"
Zatoj me trpiti srdačce ne hti toj,
oni čas pođe tja od mene gospoji.
Svak misli kako ja i život moj stoji
bez moga srdačca; jer dokli ne združih
srdaćcem sunačca, oh, željno t' potužih!

Dosta.

[Br. 456]

[Kako da ne venu i lićcem ne blidim]

Kako da ne venu i lićcem ne blidim,
kad ovo spomenu od one ku slidim?
Ar jednom u željah rastat se s njom hoću:
"Gospođe, - ter veljah, - bez tebe ja što ću?"
Tuj ruci obidvi i ličce i grlo
na moj skut kitom svi ter pušta rič hrlo:
"A ti me sad sobom, ako ćeš, pones' tja,
ako ćeš da s tobom dan i noć budu ja."

[Br. 457]

[Ovu rič svak veli: ne mnogo tko ima]

Ovu rič svak veli: ne mnogo tko ima
nu malo tko želi bogat se reć prima.

[Br. 458]

[Drago ti je drag biti, drago ti je mila stvar]

Drago ti je drag biti, drago ti je mila stvar,
milo ti je ljubiti komu si drag na har;
kako ja ki smilos imam reć, dim uprav,
da nitko za milos ne steče tuj ljubav
ku steče život moj od ove radosti
ka je cvit od gospoj među svom mladosti,
ka meni veli sve: "Hoć da se veselim,
čin' da ja ime tve u željah ne želim."

[Br. 459]

[Mogu reć: tač sluga ova me udvori]

Mogu reć: tač sluga ova me udvori,
jer nigda za druga toli drug ne stvori;
ar kad se posmili gospođa na službu,
ona se usili stat me s njom u družbu.
Rados tuj u sebi toliku ja stekoh,
ter ime na nebi postavit nje rekoh,
gdi k meni doteče jedan dan kako lav,
veselo još reče: "Vazmi lik za ljubav,
er ona ku služiš tolikoj vrimena,
želeći da združiš nje ličca rumena, -
tomuj sam našla put neka se veseliš,
neka se u nje skut gospodin sam veliš.
Ako ćeš ovi moj slišat svit štogodi,
veće sad cknit nemoj, spravi se ter hodi."
Nu misli svak samo, gdi način govori
što imam znat, tamo kad budem u dvori;
istom stah ter gledah hitros nje mladosti
a željom vas predah od vel'je radosti.
Svapih ja: "Tvoj sam vas!" ino tuj ne rekoh,
ter za njom oni čas nazorom potekoh.
Netom se očuti život moj u njih stan,
otidoh van puti pjan želje i nezvan;
zatoj me uhvati za ruku ljuveno,
ter mene obrati u mjesto skroveno.
Reče mi: "Postoj tuj, tolik trud pribavi,

za život ter se, čuj, nikomur ne javi,
 što ne bih ja ista dotekla k tebi;
 ovoga zač ništa gospođa ne vije."
 Rekoh ja: "Molim se, pravi mi za milos,
 jer mnogo bolim se, za taku usilos
 da nam se koja zled Boga dil ne zgodi,
 jer sam mnil, ovi red s gospođom ishodi."
 Reče mi: "Ti ne haj, - meni je potribno
 iznaći način taj toliko podhibno
 kako se ć u nje skut bez brige viditi,
 ako ćeš mene čut i moj svit sliditi."
 Kako toj sliših ja, obslužit sve pristah.
 Tuj ona pođe tja i tuj ja sam ostah.
 Razmišljah i veljah: kad će bit vrime toj?
 ktomu se veseljah, mnjah da je vas svit moj.
 Ter kada vesel'ja pričekah tadi rok,
 kon mene mnih da sja i siva vas istok,
 kon mene mnih vas raj i drago kamen'je,
 zač pride sluga taj ter mi da zlamen'je
 da vidim gospođu gdi grede, ter hrlo
 skočih ja da pođu prijat ju za grlo.
 Nu kad me ugleda, otide jak sokol,
 još vidit svoj ne da obraz lip ter ohol;
 zač mene ne sudi, ar pridoh iznevar,
 zatoj se začudi koja je ovo stvar.
 Nu kad nje dobroti pride svis da sam ja,
 oni čas ukroti srce zlo i parja.
 Cvileći li zač pozirat na slugu,
 ter ja mnjah da plače očito za tugu.
 Zatoj se stah bolit i hotih prošten'je
 proseći pomolit da prosti zgrišen'je;
 nu slušah srce tad gdi mi sve govori
 ljuvena bluda rad sve ono da tvori.
 Toj ne bi rečeno ner misal jedina,
 negoli stečeno i prava istina.
 Jer velik ne sta hip, ono s njom cviljen'je
 privrnu obraz lip na svako smiljen'je;
 k meni se upusta, ter jo' se poklonih
 i celov od usta na liče nje ponih
 toliko, jer vas dvor u rados obrati
 i svaki razgovor od mene ne krati.
 Gdi smijeha napuni taj usta rumena,
 svega me okruni nje ljepos svršena;
 svega me još nika obide tuj slados,
 koja bi človika smamila za rados.
 Najliše svoj obraz kad na moj nasloni,
 ter ljuven vas poraz od mene tja poni,
 kojim bih grozno spet prî ner me pomili;
 ter birek svu pamet nje ljepos usili
 i razum postavi da veće radosti,

da veće ljubavi dâ mojoj mladosti.
Zače se u skut moj uvijat nje slava,
a svrtat pozor svoj i ličca gizdava,
ter bi me vazela još smirat ljuveno;
zatoj me vesela satvori svršeno.
Zač takođ pozirah nje ljepos tada ja,
ku k suncu primirah i sunce mnih da sja.
Ctîše jo' kruna taj od kosic na glavi
kojom se kako raj nje slava proslavi,
kojom se kako cvit uresom sve gizda,
zato ju vas sî svit uzdviže do zvizda.
A tko su tko hrlo ne bi se zabili
gdi cafti nje grlo kako džilj pribili?
gdi cafti vrat visok ružicom od cvitja
jakino sam istok zoricom s prolitja!
Kad godi pogledah nje obraz rumeni,
vas trnih i predah za rados u meni;
zač birek, da skupi svu ljepos, ima čes,
ku vidah gdi upi: "Ovdi ti je vas ures!"
Prislatke nje oči svitljega pozora
negoli s istoči gorušta taj zora
meni se vidahu i momu srdačcu
dvi zvizde da sjahu u svitlom sunačcu.
Kada li potecih razbirat nje lice,
vječni se ja recih jakino fenice;
zač bih slas očutil s pametju i s dušom,
gdi bi se džilj smutil na ličcu nje s ružom.
Tko zabil tuj ne bi sam svoga imena,
smišljaje u sebi nje usta rumena?
jer bi jad i čemer svrnuli u sladost
a koralj i biser dobili za rados.
A tko bi sve izreć mogal nje ljeposti,
a tko bi mogal steć tolike krjeposti,
toliko smilosti da uzda govorit
kolike milosti mogah ja izdvorit?
skazati ke ne vim, ni znaju spovidit,
li neću veće svim ljuvenim zavidit.
Zatoj se veseljah u mojoj mladosti
i riječi sej veljah od vel'je radosti:
"Gospođe, ter ures ljepotom od slave,
koju te glas i čes ljuveni svi prave,
koju te svak veli prisvitlo sunačce!
Zatoj se veseli sad moje srdačce,
zatoj se oholi život moj i duša,
pokli te ovoli ljuveno sadruža;
pokli te u rukah u mojih ja viđu,
da t' veće u mukah od želje ne pridū,
da t' veće zavidit ne budem človiku,
kade sam ja vidit za tvoj glas i diku,
kade sam dostojan obraz tvoj veseli,

za koji pokojan sluga se tvoj veli,
 za koji život moj poštedit neću ja,
 gospođe od gospoj, ke ličce zorom sja."
 Slišite, ljuveni, gdi ovo govorah,
 što godi u meni poželjah, izdvorah:
 toli joj drago čut tuj moju bi rados.
 Zatoj me u svoj skut priblazi nje mladost,
 tere me odasvud rukami obujmi,
 kako lov strilac, bud' da mu se ne ujmi;
 a gdi me celiva, mnjah moja da mladost
 u među sva pliva: toliku čuh slados,
 toliku čuh milos er kazat ne znaju;
 reć imah li smilos: ovo sam u raju.
 Zač na svit ne bi slas koju tuj ne stekoh,
 ter ovo još u glas zavapih i rekoh:
 "Ovo je vesel'je, ovo je tuzi lik,
 što trava ni zel'je ne može dat uvik;
 ovo je sva ljubav, ovo je, Bože moj,
 ako ću reć uprav, gospođa od gospoj.
 Ovo je što prave, spivaje u pjesni,
 krunica od slave i venčac uresni;
 ovoj se govori ljepota od svita
 ku višnji Bog stvori da slavom procvita.
 Zatoj me srdačce blago se naziva,
 pokoli sunačce kon sebe uživa!"
 Kad ovo zgovorih, još rekoh: "Je li toj?"
 ter se vas međ stvorih u slasti ljuvenoj,
 zač obraz veseli dobrote napuni,
 koliko da veli: Bog me tim okruni!
 Pomisli, ljuveni, prî ner bih tuj prišal,
 imah li pri meni ke tužbe na misal?
 Imah se šta tužit do moga života;
 nu kad se sadružiti more nje ljepota,
 ništa mi veće toj na pamet ne dođe,
 videći život moj u rukah gospođe.
 Kad se još vidih ja u kril nje radosti,
 sunačce mnih da sja kon moje mladosti:
 toliku ćućah slas ar ne znam izriti,
 ter uvik onu las vazel bih trpiti.
 Ako je trud ovoj, najvećma bih skončan
 ponosit usti moj' na obraz nje sončan;
 ako li dar celov od milih scinit jes,
 tko ima u darov od mene veću čes?
 Deri bih neredan za celov od usti,
 nu mi sto za jedan nje ljepost dopusti;
 ter ne vim tomuj broj izreći ni čisal,
 zač drugo mimo toj ne biše na misal.
 Toj bijehu sve muke, a često i hrlo
 pribijele nje ruke primaje na grlo!
 Tko ljepos nje dvore, ako im ni rados

gdi slatko govore, ne dvor'te nje mlados;
 zašto je rič jedna slavne nje liposti
 sva slatka, sva medna, sva puna kriposti.
 Svaka rič ku reče pamet mi zamuti,
 svu ter, svis obteče, da rados očuti;
 u kojoj radosti vidah ja gdi plovu,
 tuj od nje mladosti slišecí rič ovu:
 "Koga ti još ljublju, je li toj pravedno
 da moje dni gublju ovako neredno?"
 Gospođam tko dvori sliši me upored,
 ter ne mni da stvori nje lipos toj za zled
 negoli za ljubav i da jo' uzrok jes
 ukazat jer uprav ljubi me nje ures.
 Kako znat i ti mož ki ovo čtiš sada.
 zašto ja ovu još poznah rič onada,
 jer slavna nje mlados ne umi srčno rit,
 zač ljubav i rados mučno je ličcem skrit.
 Navlaš se zatoj već puštah ja volji zloj,
 da vidim što će reć ljepota nje za toj;
 ter kad me ugleda, oni čas doteče,
 veće se cknit ne da, ter ovu rič reče:
 "Tko ti je zlo rekal, izročna svilice,
 tko te je pocjekal, ter tuži tve lice,
 veće je smilosti negoli tvrdi lav,
 u kom nî milosti, smiljen'je ni ljubav.
 Ti si cvit rumeni, ti s' moja razbluda,
 ti s' moj stril pereni koji si vas svuda;
 ti si zlat prstenčac, ti s' kruna od slave,
 ti si džilj i venčac ki nošu vrh glave;
 ti si trak grimizan, ti s' gojtan pricrljen,
 ti s' biser nanizan i zlatom vas pleten;
 i ti si bosil moj, ti s' rajaska dobrotá,
 ter cvilit već nemoj, tako ti života,
 er sam ja tvoja sva vas vik, znaj istinu,
 i moja ličca dva tvoja će bit vinu."
 Kad ovo zgovori uresna nje mlados,
 sve mi se pritvori srdačce u rados,
 ter mi se učini za milos i ljubav
 po rajskoj pučini da plovu, dim uprav;
 jer malo tač posta, zašto jo' govorit
 ne bi toj zadosta negoli satvorit.
 Svoj obraz nakiti razlike ljeposti,
 posli moj uhiti ljuvenom krjeposti,
 u krilo ter svoje mene tuj postavi;
 još reče: "Ovo je lik tvojoj ljubavi!"
 Tuj kako gospoji na ličce padoh ja;
 zač mene opoji i zani pamet tja,
 ter začé tuj tvorit nje ljepos i dika
 što ne smim govorit ni kazat dovika.
 I toj sad misliti, kad se ja osamlju,

čini me cviliti i da se zamamlju,
ter ne smim sve tebi koji čtiš spovidit,
neka mi u sebi ne budeš zavidit;
ne samo zavidit, ni da ti u željah
ne bude jad slidit, - toli se veseljah!
Razber' svak ovi blud ter stavi misal sad,
bî li mi velik trud kad se s njom rastah tad?
er gorki on uzdah htîše me porazit,
da godi ne uzdah s njom družbu još skrasit.
Nu svoje biserno ličce mi obeća
da veće čemerno ne tre me nesrjeća.
Zatoj se veselju, zač veće ne tužim,
zač ovu ku želju još ufam da združim,
mojojzi ter sluzi odlučih haran bit
ka ne da u tuzi meni se pogubit;
nego me pomože ovoli ljuveno,
da mi se odlože sve želje svršeno;
ter dobru ne gine nikadar imena,
i dobra tko čine ne gube vrimenta.

[Br. 460]

[Dosada nisam vil kako se žali drag]

Dosada nisam vil kako se žali drag,
dosada nisam mnil da sam ja toli blag,
zač ona ku pravlju od gospoj da je cvit
zač ona ku slavlju da cafti po vas svit,
pravo dim bez zlobe, taku stvar satvori
koje se podobe napisat mramori.
Jednom se namiri da nemoć najgora
život moj dotiri na konac umora;
ter prave, kada zna od mene ona toj,
jakino iza sna reče rič: "Bože moj!"
Sta velik takođ hip sva kako zamama,
a pak svoj obraz lip vas poli suzama,
govore: "Moj Bože, prida te sad upim,
ako mi bit može, da ga ja zastupim,
makar da zaminim njegovu nemoć ja.
Ako toj, što scinim, za mene on prija,
ako sam ja uzrok i moje ljubezni
da za moj on prirok tej pati boljezni,
volju smrt sliditi, ako je pravo reć,
nego zlo viditi koje se može steć."
Zač ona pravljaše sej riječi ke rekoh?
i zašto stavljaše da nemoć s nje stekoh?
Ne bîše stvar ina ner ovoj što ću rit,
ako se istina ne bude meni skrit.
Ako smim reć uprav, ja gredih kako slip,

ljuvenu nje ljubav želeći svaki hip;
 deri bih smamljen vas na slavnu nje rados,
 ku htíše svaki čas sadružít mâ mladós.
 Kad ona zna ovoj, što stvori, sve ću rit.
 Odtole u dvor svoj čini me riđe prit,
 odtole stavi var, a ne mni tko za zled,
 nu neka imat stvar ljuvena bude red.
 A sve toj bezbrže, da ljubav jur naša
 po tle se ne vrže ni da se raznaša.
 Vim, zatoj procini da meni nemoć tuj
 želin'je učini; ter što bî, svak me čuj.
 Jedan dan na moj dvor ugledah nje slugu,
 od ke mi razgovor odloži svu tugu;
 ar mi lip dar doni od moje gospođe
 i zdravje pokloni, ter ončas tja pođe.
 Za drugo, moj Bože, ne stvori ona toj
 nego znat da može kako stan stoji moj,
 neka dâ razumit onojzi od gospoj
 ka htíše izumit po svaki način toj;
 jer ona odluku k meni prit učini,
 ništa trud i muku u željah ne scini.
 Zač smrtno sumnjaše od mene dan i noć,
 ter uvik ne mnjaše da me će vidit moć.
 Sve mi toj pak reče nje lipos gizdava,
 kad k meni doteče kako raj i slava.
 Nitko me ne ima toj prašat kako bî,
 zač se reć ne prima ni slišit podobi.
 Istom jur izide; ter misal svak stavi,
 k meni tuj kad pride, s kolikom ljubavi,
 s kolikom milosti; jer ja reć istine
 ne imam smilosti, da mi laž ne scine.
 Nu koju ja rados ne ćutih tuj hrlo,
 kada me nje mladós uhvati za grlo!
 ter k meni prionu ljuveno, jer ja mnjah
 za ljubav sionu da u sni ono snjah;
 toliku dragos ja oćutih čas oni
 ka moju nemoć tja u on hip svu poni.
 Ter kako prislavna prinese gospoja
 nje ličca gizdavna na ličca jur moja,
 ne hoti ustavit svoj celov od mene,
 ni mi da što pravít od željne spomene,
 dokli se ne steče volja nje ljeposti.
 Tuj deri rič reče s ljuvenom krjeposti:
 "Moj venče izbrani, uresan ružicom,
 tko li te izrani boliznom tužicom?
 koja li bi smila toliko još nemoć
 i boles nemila ka na te hoti doć?
 koji zled ne želiš nikomu na saj svít,
 nu se još veseliš dobro ćut i vidít.
 Ki bilig srca zla od zvizda bi toli

na tebe ter posla gorčine ovoli?
Da bi moj slišil glas Bog prid kim vapim ja,
ter stre toj zvizdi vlas, da tamni a ne sja,
ka čini moj obraz da mrkne i suzi,
odkole čuh poraz za koji si u tuzi!
Da se dan i taj noć ne broji u broju
kad pride taj nemoć na mlados jur tvoju!
Er s tobom napoli ja ćutim svu tugu,
zašto me doboli, ne kako za slugu,
nu kako za srce i kako za dušu;
ter te ja do smrce odlučih da združu,
šta te Bog izbavi, ter ino ne velju
negoli: ozdravi, zač drugo ne želju.
Ter ako razgovor uzgledaš moj veće,
moj ti se veće dvor zatvorit jur neće.
Tko ti će odcela pobjusti stražice
i sčekat vesela, moj cvijete ružice,
negli ja, venčac tvoj? Zašto se mni meni
da patiš sve ovoj u želji ljuveni."
Ovo ja slišeci iz ličca ružice
od suzic tješeci, bi li mi s tužice?
bi li mi s boljezni? Zašto se kunu ja:
tako mi ljubezni, smrtni me trud prija.
Zač riječi ne reče, kada joj niz obraz
dosti suz ne steče, da ja mnjah kopni mraz;
toliko čemerno podriješe ljut zdihaj
uz grlo biserno, ter mi toj zada vaj.
Zato joj ja rekoh: "Dosta bi, gospoje,
za tebe da stekoh ovo ja zlo moje,
od sebe gdi činiš tolake nevolje,
ter birek ne sciniš da mi gre na bolje.
Ner što mi daše vrid tej tvoje tužice,
a svaki hip naprid bolji sam, ružice;
er tvoju ljubezan koji čas vidih doć,
parja me boljezan, sva tuga i nemoć.
Toj prijah vesel'je cječ tvoje ljeposti
ka veće ner zel'je ukaza krjeposti.
Ter da znaš ova zled jer mene dopade
za velik moj nered koji znam odsade;
zatoj sam uzrok ja, a ne tva ljepota,
ter tuj stvar parjaj tja, tako ti života!"
Ovo ja kako rih, ter obraz gizdavi
od vile još pozrih s velikom ljubavi,
po komu poznah ja gdi slavna nje mlados
veliko tuj prija vesel'je i rados.
Za toga dil reče: "Neka znaš, cvite moj,
jer ja mnjah da steče za mene sve zlo toj.
Zatoj se ja boljah mom srci odveće
i sebe nevoljah za tej tve nesrjeće;
nu pokle prem zdraviš i gredeš na bolje,

a mene ne praviš uzrok tve nevolje,
velmi se veselim i ćutim rados sve,
ter ino ne Źelim negoli zdravje tve;
jer te se nikade nagledat ja ne mnjah:
tolik strah napade na mene, Źto sumnjah.
Za ku stvar zavjete, ne mogu t' govorit,
gizdavi moj cvijete, ke trijeba bi stvorit
za Źeljno zdravje tve, koje ću, Źto mogu
najpriđe, vrŹit sve ter hvalu dat Bogu;
jer mi te dopusti, jer mi te zaima,
jer molbe od usti poćtenih jur prima."
SvrŹiv tej besjede nje ljepos gizdava,
kon mene tuj sjede raj kako i slava;
ter rijeći govorit zaće mi nje mlados
od kih se med stvorit mogal bi za sladost.
Pak spivat sta pjesan u kojoj otvori
kakva se ljubezan poćtena govori,
u kojoj slikova nje s mojom ljubavi,
jer ljubav jur ova rajska se sva pravi.
Misli svak tko sliŹi bih li ja tada rad,
ka rados utiŹi sve moje Źelje tad;
najliŹe, dim uprav, gdi zaće da slavi
poćtenu jur ljubav i naŹu Ź njom stavi.
Ter ovo ja tebi jak sebi velju sam
i ti mi ć po sebi virovat, dobro znam,
jer moja ljuvezan i moje gospoje
dostoji u pjesan da se ćti ter poje,
zaŹto je ćista sva. Zatoj sam upisal
gdi jedno draga dva imaju na misal;
ter niŹta ne haju, ako mi tko ludi
joŹ vjere ne daju: po sebi svak sudi.
Dosta je toj menije prid Bogom da sam prav,
ki moje poćten'je i ćistu zna ljubav.

[Br. 461]

[Ovo je prilika: starica za pinez]

Ovo je prilika: starica za pinez
kad mlada ćlovika zanila k sebi jes,
Źto nećeŹ satvorit, ćloviće, za dinar
ki ne vi govorit, a svim je gospodar?

LIBER TERTIVS

[Br. 462]

ELEGIA PRIMA.

[Slišite, ljuveni, da vam se potužu]

Slišite, ljuveni, da vam se potužu
gdi sila jes meni još ljubav da služu.
Ja, da se mogu reć svršeno u miru,
odlućih nigda već da ljubav ne tiru,
zać u njoj pokoja uvik se ne pati,
zać ljubav svakoja napokon zlom plati.
Zać ovo govoru? ner jer sam iskusił,
zać se sam u dvoru ljuvenom nasuzil;
jer veće u tužbi ner hvali bih vazda,
odkli me na službi ljuvenoj Bog sazda.
Ma kad se slobodih ljuvene boljezni,
veselo pohodih jakino tko bijesni.
Zatoj se mladosti mnoge mnom ćudahu,
ter moje radosti vele znat žudahu.
Vidi toj nenavis, nesrjeća i ljubav
ter meni, mnju, zavis imaše, dim uprav;
zatoj mi malo toj potrpi vesel'je,
nastupi život moj na veće dresel'je.
Nastupih sam na plać, nastupih sam na trud,
nastupih na nag mać jakino kriv na sud.
Zać jedan dan gredih ter vidih onu vil
za kom vas posvedih, ar me nje rani stril.
Danu je još veća, ter ne vim ka je ćes,
koja li nesrjeća tad sa mnom bila jes;
ar ne bi zadosta da me tać izrani,
nu velik ćas posta, vidit se ne brani.
Ovo bi, mnju, zarad da većma ukripi
u srce moje jad svoj obraz prilipi;
sta da me još gleda odnikud skroveno,
pogledom od meda pozire ljuveno.
U nećas, vaj, pogled oni bi, dim uprav,
u meni zać nî red, želeći nje ljubav;
ar ju sam upisal u srce sa svu moć,
ter mi je na misal nje ljepos dan i noć.
Ar odkli odluku služit njoj satvorih,
malo ja za muku ljuvenu ne zgorih.

[Br. 463]

[Otide sunačce, otide ljepota]

Otide sunačce, otide ljepota,
otide srdačce od moga života.
Otide sva slava, otide vas ures
i ljepos gizdava, sva hvala, čas i čas.
Otide vas narok, zavi se i spravi
sunačce svoj istok u zapad da stavi.
A mene jur pušta od zlata va uzi, -
oh, željo gorušta, zač me tač rasuzi?

[Br. 464]

[Otide, dim uprav, priz more ljuven stril]

Otide, dim uprav, priz more ljuven stril,
otide sva ljubav i hvala od svih vil.
Otide sva gizda, otide vas ures
i svitlos od zvizda, vas narok i sva čas.
Otide sunačce, otide istok vas,
a moje srdačce zaplete u zlat vlas,
da nisu dovika bez suza me oči.
Oh, željo velika, koju plač svidoči!

[Br. 465]

[Od Boga veću stvar ne želim ni vim reć]

Od Boga veću stvar ne želim ni vim reć
na sviti lipši dar koliko draga steć,
komu t' se é hvaliti i dobro reć svoje,
i ki će žaliti, kad imaš zlo koje.
Danu ja tej srjeće ne imam zasada,
zač ona toj neće koja mnom oblada;
ar ne zna nje ures, dragoga tko ima
kolika rados jes srdačcu so očima.

[Br. 466]

[Bože, ki caruješ kraljevstva nebeska]

Bože, ki caruješ kraljevstva nebeska,
ter vidiš i čuješ sva djela zemałjska,
kako mož nenavis trpiti toliku,
ka oštri svoju svis na me, tvu priliku?
Tekući jošte gre s naporom kako lav,

ter obla da poždre hoće me, dim uprav.
Ako me ti, Bože, ne budeš slobodit,
veće se ne može ni gledat ni hodit;
zašto mi drum i put s oružjem zasijeda,
mač je nje jezik ljut, gorči je od ijeda.
Nije mač, nije vrid, nu je tris s nebesa
koji me srita sprid ter život rastresa.
A zatoj hoću rit, prislavni moj Bože, -
er tebi ništor skrit na svit se ne može,
ti poznaš istinu, zač si sam istina, -
satri zlu krivinu tvoja moć jedina!

[Br. 467]

[Tako mi mladosti, kako vas ne gledam]

Tako mi mladosti, kako vas ne gledam
cječ njeke radosti ner čudu da se dam,
ter sčeza moja svis, jakino od zmije,
za vašu nenavis ka se reć ne smije.

[Br. 468]

[Tko može da gleda nemilu ovu zvir]

Tko može da gleda nemilu ovu zvir,
prid kojom, zač preda, me srce ne ima mir.
Bolje stan ostavit ter poč stat u goru,
ali se udavit samohoć u moru,
nego nje da pogled tko bude obazrit,
zač u njem veće red dovijeka neće bit;
er kako nazada od užbe mjesec gre,
tako jur odpada obraz nje tko pozre.

[Br. 469]

[Njeki se nahodi u gradu trag sada]

Njeki se nahodi u gradu trag sada
ter gdi se prigodi, svuda je s nesklada,
svuda je s nemira, svuda je od riječi;
zato ih svak tira kako put što priječi.
Jošte ću rit veću stvar ka je očita:
svuda ih izmeću kako trib iz žita,
svuda ih izgone; ima ih za rug svak,
ter na njih još zvone jakino na oblak.
Mne mi se kako zec, gdi na njih vape tak'

jakino na mjesec, kad ga ije vukodlak.
Među sve rič ovu imaju odvika,
gladnikom da zovu svakoga človika;
i sve što kad tvore, to je njih običaj:
o kusu govore, zašto kus drže raj.
Odkli se ne vele za meso pikati,
oni se vlastele ne mogu nazvati.
Oh, vrli Kotore, zlom se mniš naprida
rastrti obore, gdi mi si s povrida.
Tko sjeme k nam doni od tebe najprvo,
da život izroni jakino crv drvo?
Er ljudi svi prave da gine ovi grad
s njih, kako s koštrave gdi gine vinograd.
Sliši svak svit ovi, tere se od njih bljud',
zač gorke otrovi u njih je jezik hud.

[Br. 470]

[Tko može odoliti da ličca suzami]

Tko može odoliti da ličca suzami
ne bude sve polit tvrđi je ner kami,
tvrđi je mramora, ne ima ljubezni,
jakino od mora val kada uzbijesni.
Zašto bi prilika da ličce u tuzi
svakoga človika srdačcem prosuzi,
misleći nevolju od ove mladosti
za ku se ja bolju. Nu mi nî zadosti,
zašto mi dohodi da ću vas povenut,
kad mi se prigodi žalos nje spomenut,
kad mi se namiri razbirat nje tugu
koja me sve tiri jak zvir lav po lugu.
Ter mi se razdilit s dušicom gre za trud,
zač toli ucivilit hoti nju višnji sud,
zašto li još dati smrti tuj hti kripas
ka uvik plakati učini nje lipos;
ka sve dni da tuži, stvori joj taj poraz,
jer s drugom razdruži anđelski nje obraz,
jer s drugom razdijeli nje život od slave
u jednom jur tijeli što duše dvi prave;
s kojim jo' izginu sva dika i rados,
i ljubav jedinu izgubi nje mlados;
svu dragos izgubi i zemljom zavrže,
ter veće ne ljubi život svoj bezbrže.
Zač venčac i krana koja joj vrh glave
caftiješe sva puna i hvale i slave, -
ona se ukinu i razbi domala,
ter prid njom u scinu svitovna nî hvala.
Odtole pogrdi od svita taštine

i glasom potvrdi da nî svit od scine;
od sebe veseli parja smih i zgovor
ter birek ne želi tužicam razgovor.
Istinu ja velim, jer mi se znat prima,
jer družbu s dreselim sad ona vazima;
i ne čuh govorit nje mladost rič drugu,
ni usti otvorit negoli na tugu,
negoli na žalost, u kojoj prî človik
viđaše svu rados i tuzi svako' lik.
Što prvo pomrla sva biješe na zelen
i s cvitjem brat hrla ljubicu ter pelen,
toj sada ostavi, nit' za cvit pohite
nje ruci gizdavi, kiticu da skite;
jer im je sve misal otirat suzice
ke ne bih ispisal što ih gre niz lice.
Toj mene porazi, i kad se namiru
gdi ljuti uzdasi nje srce podiru,
ter svaki uzdihaj kad joj gre uz grlo,
govori birek "Vaj!" i zove smrt hrlo.
Kuju kad od usti od nje čuh poželit
da mi Bog dopusti onda se veselit,
mojojzi radosti ne bi broj ispisal,
zašto nje mladosti nî drugo na misal.
Očice i nje lic', koje se zvalu raj,
obradi g zemlji nic; što će sad mladost, vaj?
što će sad, ljuveni, pokole parjal jes
nje život svršeni svu gizdu ter ures?
Što prvo na tancu biješe nje obraz bil,
gdi svaku pjesancu pojahu za nje dil,
toj sada obira mjesto jak sirota,
da tuge razmira od svoga života.
Što prî zlat prstenčac na ruci pronosi,
krunicu i venčac za rados vrh kosi,
toj tamno ruho sad, prikladno k boljezni,
prilično svaki mlad žaleći da bijesni.
Ter muku ja veću ne mogu imati
ner crnu odjeću na njojzi gledati
i gdi je ponikla nje lipos ter plače
jakino iznikla ružica ku tlače.
Ostale tužice ne mogu nje brojit,
da s tijelom dušice ne budem razdvojiti;
jer kada zareče žalostno rič koju,
misal mi doteče da želim smrt svoju;
ter mi je u srijedi srdačca nepokoj,
koji me sve vrijedi i skonča život moj.
Zašto s njom upored vene me srdačce
i kopni kako led na gorko sunačce;
ako se ter ubih u moje dni mlade
ali što izgubih, ne plakah jak sade.

Tko mi će virovat viruje istinu,
tako mi mirovat i mirnu bit vinu.

[Br. 471]
[Ovo čuh govore gdi veli star i mlad]

Ovo čuh govore gdi veli star i mlad
da suho ni more ne zdrži Zadar grad.
Nu da su u tebi, Zadre, sva iman'ja,
a ljubav gdi ne bi, tuj ljudem nî stan'ja,
ni zvijerem ni travi, koja se, moj Bože,
bez skladne ljubavi umnožit ne može.
Ištu ja neki dan ljubavi mojoj lik,
ter hoće ljuven plan da skonča vas moj vik,
ne mogu razgovor nač kako srid gore,
koliko da mramor srce vam govore.
Aliti oholos, aliti visok um,
jedna je toj bolos ka je svim štetam drum.
Zatoj nî Zadar grad sve što se govori,
od koga star i mlad toliki glas tvori.

[Br. 472]
[Ali je nesrjeća, ali je uzrok tvoj]

Ali je nesrjeća, ali je uzrok tvoj
da što ti obeća ne sčeka život moj?

[Br. 473]
[Koje su tužice na tvomu srdcu sad?]

Koje su tužice na tvomu srdcu sad?
moj cvite ružice, reci mi Boga rad!
Ako si u mukah ljuvenih mene dil,
ovo t' sam u rukah, raduj se a ne cvil';
to li ti je stvar druga, - da što si po vas vik
govoril: nî tuga kojoj ja nisam lik?
A zatoj ostavi jad i tuj zlu volju,
moj cvite gizdavi, pokli te ja molju.

[Br. 474]

[Kupidov luk i stril proklinam svaki čas]

Kupidov luk i stril proklinam svaki čas,
koji me u tvoj kril postaviti ima vlas;
ar viđu da ljubav hoće se priniti,
a nisam srcem lav bez tebe živiti.
Ter pravlju: bolje bi da ne vim obraz tvoj,
bez koga sad ne bi skončal se život moj;
ar kad se tva meni zabrani lipota,
toj su dni svršeni od moga života.

[Br. 475]

[Koliko ovaj vil slađe me pozira]

Koliko ovaj vil slađe me pozira,
toliko željni stril većma me razdira;
ar budem spomenut minute radosti,
koja stvar povenut čini me mladosti.
Ter ovoj ljubezni razumiti ne vim ja,
u koj su boljezni što sunce ne obsja;
ar da me još ova ne mili pogledom,
ončas bih bez slova ubil se neredom.

[Br. 476]

[Od svih je mudrih sud: tko želi što mučit]

Od svih je mudrih sud: tko želi što mučiti,
da zlatnji nije trud koliko naučiti.
I toj bi pravedno; nu su sad veće van
dva luda zajedno ner jedan razuman.

[Br. 477]

[Pođ' da je tko uzdan u ženu, koja je]

Pođ' da je tko uzdan u ženu, koja je
kako konj ohuzdan: tko prispiti, toga je.
A veće neću rit. Tko ima razum svoj
priđe se pus' umrit negoli znat ovoj.

[Br. 478]

[Drž' ovoj na pamet, človiče, ter nigdar]

Drž' ovoj na pamet, človiče, ter nigdar
odsela nemoj klet iz srca jednu stvar,
najliše za ku hoć posli se dreselit,
ako joj vidiš doć što budeš poželit.
Jer kad se što reče, vratit se ne more,
a zla se rič steče toliko još gore.
Što hoću reć ovo, tko želi znat sliši
ter slovo po slovo u pamet upiši.
Ja viđah jednu vil jakino sunačce
od ke mi moćno stril proleti srdačce,
od koje vas obraz nadiljen lipotom
imaše svoj ukras anđelskom dobrotom.
Zatoj ja podvorih nje lipos gizdavu,
nu nigda ne stvorih njeku stvar nepravu.
Ako ju pogledah, s krotostju, Bog vi toj,
zač volji vlas ne dah obladat razum moj.
Nu moja dobrota prid njom se potobi,
ar me nje ljepota pravedna ozlobi.
Dovijeka ter nemoj virovat, človječe,
da pride na um moj što mi se tuj reče;
jer nigda ne mnjah ja da će toj nje rados,
dobrotom koja sja, na moju reć mlados;
ter kad mi rekoše, oni čas bez broja
suzice stekoše niz ličca jur moja.
Tuj kako žalostan začeh ja željno klet
da bi nje skoro stan žalostju vičnom spet.
Zatoj sam upisal, gdi ne bi rečen'je,
gdi ne bi toj misal negoli stečen'je;
ar vidih nje mlados do malo vrimena
u vel'ju gdi žalos sva biše složena.
U suzah ploviše grozno nje obraz lip,
ter željno zoviše smrt gorku svaki hip;
grlo joj izmuklo sve biše od plača,
a srce mnjah puklo da jo' je od mača.
Toliko žestok jad nju biješe obujmil,
er bi svoj obraz tad suzami svak umil,
gdi biješe još vlase prosula nje mlados,
koje se niza se prosiplju za žalos.
A tko je u sebi toliko tvrd kamen
oćutil da ne bi od tuge daj zlamen?
tko ne bi daj zgrozil jak cvitak prid mrazom?
tko ne bi prosozil s jadovnim porazom?
videći čemerno nje mlados da suzi
i ličce biserno gdi dere u tuzi,
gdi usti otvori ljeposti sve pune

ter riječi govori da človik svit kune.
 Zač ondi ne bi vlas uzdih moć odoliti,
 toli nje tužan glas činjaše svih bolit.
 Nu lijepe nje kosi pomisli malo svak
 s desižom ke nosi za gizdu vas žitak,
 ke t' zlatu izgube i vazmu svu kripas, -
 koli ih oskube nemilo nje lipos!
 Tako ih jur zač nescjeno razdirat,
 mnjah mene razmače, ter začeh umirat.
 A zašto jur tuga ova joj dopade
 negoli jer druga zgubi smrt njoj tade
 za kim se odjeća pricrna ne smeće?
 Uzrok je nesrjeća od tuge najveće!
 Jer kada ja vidih nje lipos u tuzi,
 većma se spovidih žalostan ner družu;
 ter zač tužiti me srce cviljeno,
 hoteći združiti nje žalos svršeno.
 Mogal bi človik reć: ter što se kaješ sad
 er joj se hoti steć što joj si rekal tad,
 kad na te zla toli pravedna jes rekla,
 pače se još boli ka se rič nî stekla?
 Ovo je moj narav: tko grede uciviljen,
 ali kriv ali prav, za njim sam uhiljen;
 vazda jur požalim, nu sam zla srdca ja,
 koju stvar ne hvalim, zašto mi ne prija.
 Ter kad se spomenuh da sam klel nje mlados,
 još većma povenuh cvileći za žalos;
 ter začeh sam sebi govorit od muke:
 zač svezat tko ne bi jezik moj i ruke?
 Zašto mi ondaj, vaj, ne stište tko usti
 odkli se u čas taj onaj rič izusti?
 Odkoli tač hrlo rič se će zla primit,
 zač onda me grlo ne hoti zanimal?
 Zašto li mâ pamet ne ima spomenu
 da stanem dubja klet neka sva povenu,
 neka sve posahnut bude još i trava,
 da na me uzdahnut ne bude nje slava?
 Da mi se štogodi žalosno ne steče,
 ako joj tkogodi od mene toj reče,
 ter bude začuti; smirno ju ja molju
 da razum ne smuti ni nosi zlu volju.
 Er srdcem tko kaje, grih mu se zabiva
 i svak toj poznaje, praštan'je dobiva.
 Kajan'je zač svako zove se pokora,
 kajem se ja tako da mi je s umora;
 a svaka podobi pokora smiljen'je
 ter ima dat zlobi mojojzi proštan'je.
 Lje zatoj govori me srce da žalos
 drug drugu ne stvori ali ku nedragos;
 ar kad je človik prav, tko ga će ucivilit,

togaj će sristi lav i strila ustrilit.
Tomuj bi, znam, bolje da se nî rodio,
zač ne bi nevolje tolike vidio,
dozvati ku more jedna rič žalosna;
jer ja mnju da gore satrt je jakosna,
najliše [s] suzami tko smiješa gork uzdih.
Zatuci u kami, a ne scin' toj u smih,
a ne scijen' toj zaman. Nemoj mnit tkogodi
da mene jur nesan ovoj reć dovodi;
zač kusih stvar ovu. Makar bih imal môć,
ter dobro kad zovu, da mi tač bude doć:
tako mi mladosti, ne bih ja človiku,
da je pun radosti, zavidil uviku.

[Br. 479]

[Ako je lip obraz u ove mladosti]

Ako je lip obraz u ove mladosti,
ali je rič poraz i gorka nje dosti.
Ja ne znah skroveno u sebije što nosi,
ter gledah ljuveno nje obraz i kosi.
A ne toj u zlobi negoli za slavu,
za ku mnjah podobi svu hvalu gizdavu;
er kako uresnu vidah ju obrazom,
tako ju mnjah česnu razumnim ukrasom.
Nu mi se privrnu nanice ličce toj;
zatoj ja vas trnu i vene život moj,
zač ona svaku zled na mene iznese,
ter ne vim tomuj red što čudno nanese.
Ovako snadvori zgodi se šipak lip,
a kad se otvori, grči je ner nalip.
Odsad znam da trudi zamani svaki krat
tko srдца od ljudi po ličcu mni poznat.

[Br. 480]

[Na sviti nî s većom, što sunce obasja]

Na sviti nî s većom, što sunce obasja,
sliđena nesrjećom koliko tužna ja;
jer možem reć Bogu: ako su nebesa
taj koja sve mogu od našijeh telesa, -
koliko jes zvizdâ, toliko sa svu moć
svaka me jur izda, kako zna dan i noć.
Od moje mladosti, istinu možem rit,
ne prijah radosti; ovo ću i umrit,
lasti čas ne ćuti život moj ni mira,

ni s dušom ni s puti, tolik me trud tira.
Er da sam ja kami, dosle bih skopnila
tolicim mukami koje sam strpila.
Ter molbom ja molju da me svak žaluje,
ako tko nevolju i moj plač viruje;
ar ini ne ćutim razgovor koli smrt
ku zovem i slutim, jeda me bude strt.

[Br. 481]
[Oh, višnji Bože moj, gorko ti ucvili]

Oh, višnji Bože moj, gorko ti ucvili
ovojzi mlađahtoj smrt obraz primili!

[Br. 482]
[Što ste tač žalosne? što biste imali]

Što ste tač žalosne? što biste imali
veće bit radosne. Zač svaka toj žali?
jer mudra što veće žalosti slide kad
ali ke nesrjeće, onda je veće rad.
Zašto sam stanovit, koga Bog pohodi,
onda se darovit od Boga prigodi.
Ma neću još ne reć: život je pokora
kojemu svi uteć hoćemo uskora.
Veće se togaj cić svaki nas veseli
ner da nam bude prić ovi svit što želi.
Neka ti u zlatu iman'je svak čini,
blaženstvo i platu u živoj općini;
dajmo se radosti, ter veće žalimo
jer naše mladosti još na svit vidimo.
Oni se jur blažen more zvat i slavan
tko bude poražen od smrti pripravan.

[Br. 483]
[Koja je ovoj ćud u semuj ćloviku?]

Koja je ovoj ćud u semuj ćloviku?
ar ne bih ovi sud ispravil uviku.
Jurve je do plača, svakojzi gdi rijeći,

jakino put drača, vinu se on priječi.
Kad reći što bude, ovoj dim istinu,
on hoće da zbude ona se rič vinu;
ako li slađe rit namisli štogodi,
onda se želim skrit od tuge gdi hodi;
toliko mrzeću onu rič izreče,
ter tužan u srjeću komu on doteče!
Birek je uzrastal u ljudeh bez reda,
ali ti je on pasal gdigodi goveda;
ter ne zna pristupit g dragomu s ljubavi.
Zatoj ću ja upit: tko ga nam dobavi,
da mu Bog da tugu i svaku nevolju;
ovojzi prem drugu Bogu se ja molju.
Er kada učini kugodi on ludos,
nimalo ne scini, mni mu se sve mudros;
to li se kad reče njemu stvar i mala,
rasrđen uteče, - toj mu je pohvala.
Ter priko ramena ako kad što pravi,
a prava imena nikomu ne stavi.
Ter ovo nî človik negoli njeka zvir
s kom ne bih po vas vik prijati mogal mir.

[Br. 484]

[Prisvitla od gospođ, da li bî srcem lav]

Prisvitla od gospođ, da li bî srcem lav
kad reče: "Vanka pođ!" - da kamo tva ljubav?
Hotih tuj da domnim na silu oni čas,
da godi ne pomnim za slavnu tvoju čas.
Radovah ja tvoju zapovid obslužit,
nu muku čuh dvoju s tobom se razdružiti;
ar pravljah u meni: ovaka nikadar,
moj cvite rumeni, zgodit se neće stvar.
Neću li povenut, u sebi još rekoħ,
kad budem spomenut jer puštah što stekoh.
Ja togaj ne gledah, zapovid obslužih,
ter srcu vlas ne dah, s tobom se razdružih
cječ kad se pušta rit: "Pođ', ako u moj dvor
veće kad misliš prit i steći razgovor."
Eto sad umiram za tebe uslišit,
ter obit poziram, kad me će utišit.

[Br. 485]

[Sad život moj obra, odsad se zatječem]

Sad život moj obra, odsad se zatječem
da veće ja dobra na ženu ne rečem;
zač ona u vjeri ne žive kako zec,
zač ona u mjeri ne stoji jak mjesec.
Jer kako iz luka nî udor stanovit,
tako nje odluka, ka je svit jadovit.
Za nju se zla stvori na svitu bez broja,
za nju se govori da zgibe jur Troja.
Svakomu zlu je red i uzrok jur žena,
s koje je svaka zled i zloba svršena.
Za nju još napokon triba svit da zgine, -
toj će sud i zakon i mudrih istine.
Moj Bože, zač drvo ondaj se ne zgodi
kad žena najprvo na svit se porodi?
kad od nje bi začet veliki prirok taj
za ki je nam vazet zemaljski, prave, raj!
Veće se ne more od srama govorit
što mi je još gore na ženu došlo rit.
Cić togaj ne stavi za život, človječe,
na ženu ljubavi, nu mrazu najprječe,
nu svaku nenavis, ter ti se neće steć
što kusi moja svis, - stid me je deri reć.
Ter ne mni tkogodi da meni od zlobe
ovoj reć dohodi, zač veće podobe.
Dil togaj zlo radih na ženu reć sade,
ter bih rad do mladih da ovo dopade;
neka se čuvati umiju od žene
i družim kazati nje zlobe svršene,
od kih zlo izreći Salamon ne more,
ni mislit misleći što jošte nî gore.
Zašto njoj dovika o drugom nî marit
negoli človika da more privarit.
Volja pod' uprosi Sansona, ter ćeš čut
šta žena zla nosi i himbe u svoj skut.
Ona se djavolje oružje more rit,
ter po njoj za bolje ne more ništo prit;
ar zaman naredna nî žena zvat ženom,
jer strašna i žedna svih dobâr jes sobom.
Ako li sâm kusi, ter ćeš znat kako se
plaćući sve suzi i skubu još kose.

[Br. 486]

[Da li toj dostoju od tebe, gospođe]

Da li toj dostoju od tebe, gospođe,
ka radiš svis moju da u jad sva pođe?
Da bih znal sve zgubit ter ostat sirotom
i da se znam ubit i rastat [s] životom,
tako mi u zdravju podržal Bog mlados, -
što veće ja slavju ner drugu ku rados, -
kako ću sam sebe požalit i trud moj
i mene od tebe osvetit. Nu postoj!
Zašto ja po vas vik ne vidih tadi red
za dobro jur človik da vratit ima zled,
kako ju ti vraćaš neharstvom sad meni
ter inud obraćaš tvoj obraz rumeni.
Nî toli lav zlosrd, nî toli gork plamen,
nî toli mramor tvrd ni morski još kamen,
koliko srce tve ko Judu nadhodi,
u kom se birek sve od zmija id plodi.
Kamo se razum tvoj? Pomisli za mal čas:
najdraži tko ti je svoj bi li ti ponil čas
koliku ti ja ponih za milos i ljubav,
za koju izronih život moj, dim uprav?
Zač scijenjah da za har imat će tvoj ures,
a ne mnih nikada u tebi zled da jes;
ter volih boljezan trpiti s umorom
ner tvoju ljubezan da združim [s] zazorom.
Ter ovo govorim, a patim žestok sud,
dokole satvorim osvetu za moj trud.
Zatoj sam on prvi među svom mladostju
ki bih se tve krvi napojil s radostju;
toliku zač tebi ne mogu stvorit zled,
kad menije jur ne bi mnilo se piju med.
Ter ovo govoru, zač neću tajati,
zač neću što stvoru dovik se kajati.

[Br. 487]

[Tko ima u sebi milosti tač malo]

Tko ima u sebi milosti tač malo
da mu se sad ne bi srdačce raspalo?
da ne bi zamutil tužicom vas obraz,
da ne bi oćutil bolizniv još poraz?
videći od ove živin'je čemerno,
u suzah gdi plove nje ličce biserno.
Ter me strah od jada da svenut ne bude
gdi jo' se raspada srdačce odsvude.
Ostalo mâ mlados ne more govorit,

zač bi me nje žalos činila rastvorit;
zašto ja povenu, budi svak stanovit,
kad godi spomenu život nje jadovit.

[Br. 488]

[Ne našoh huđu stvar do danas pod nebi]

Ne našoh huđu stvar do danas pod nebi
koliko zlu nehar koja je u tebi;
zašto bi još družbu od anđel izdvoril,
da Bogu tko službu tuj bude satvoril
koju ja satvorih tvojojzi ljeposti,
odkli se govorih sluga tvôj kriposti.
Ter ti se ne pomni, ter ti se mni rados,
videći gdi domni u željah mâ mlados.
Da vidiš ti, Bože, koji znaš srdca svim!
zač ovo tko može trpiti, ja ne vim,
da služba pravedna primljena nije u har, -
ter toli neredna na svitu je li stvar?

[Br. 489]

[Ne najдох зло веће на свиту вас мој вик]

Ne najдох зло веће на свиту вас мој вик,
ni huđe nesrjeće koliko tvoj jezik,
koji ti odveza ter vadriš kako nož,
kako grom s nebesa, koga se dodit mož.

[Br. 490]

[Kada bih vazel ja ovu vil sliditi]

Kada bih vazel ja ovu vil sliditi,
ne imah vesel'ja gdi ju ću viditi;
a zato, dan i noć želeći razgovor,
ne mogah časa oć da nisam prid nje dvor.
Također stah bijesan da pride prikasno,
da spijevam u pjesan nje ime prikasno;
ter gdi se u tuzi ljuveno' sve tuku,
posla mi po služi jedan dan poruku,
govore: "Jur ovoj meni su drage tve
i pjesni i glas tvoj; zatoj te molim sve,
ako ćeš mladosti vesel'je dat mojoj
i vel'je radosti, kad godi mož, popoj."
Da reče ja rekoh: "Rič ne scijen' da gubiš,

ufan'je kad stekoh da mene tač ljubiš;
 ne more svak spivat jakino tva lipos,
 ka suncu dosivat ima moć i kripos.
 A pak se moliš još: zatoj se vas čuđu,
 pokli znat tvoju mož zapovid da žuđu,
 ku misli obslužit život moj i duša;
 zač neće potužit tvoju rič tko sluša."
 Rih još: "Rec', gospoje, drag ti sam birek ja,
 ter ti se i moje spijevan'je mni da sja."
 Ini mi odgovor ne more sluga rit,
 neg reče: "Prid naš dvor odsela opći prit:
 kad godi sridu dne ugledaš, dopadi,
 zač u taj čas uckne ovuda svi mladi,
 ter se ć moć prigledat s gospojom ljuveno,
 a nećeš jur predat toliko svršeno."
 Na tom se rastavih. Zatoj se u sebi
 veće ja proslavih ner da sam na nebi.
 Nu kad bi dan jutri, prominuh kroz nje dvor,
 ter ončas iznutri njekoji čuh govor;
 i stavši razbrah ja - reče: "Što s' govoril?
 nu misli, ter pođ' tja, - ovdí si dodvoril!"
 Kad ovo ja začuh, poželih umriti,
 koja mnih želja duh da mi će podriti;
 tolike boljezni srce mi strnuše,
 videći gdi pjesni u plač se svrnuše;
 videći gdi ljubav u jad se obrati,
 koja mi, đim uprav, hti život da skрати,
 zač je trud oni glas od dražih uslišit,
 tere mi ne bi las srdačce utišit.
 A željno cvileći, ne mogah reć slovo
 ter stojah misleći: tko uzrok bi ovo,
 tko zlosrd bi toli da mene žalosna
 viditi prî voli negoli radosna?
 Tuj kako poražen začeh ja klet potom:
 da bi on omražen sam svojim životom,
 da bi on ljubavi ne stekal ni mira,
 neg da ga po travi i gorah trud tira,
 ner da se još skita po vodah i moru
 ter da lik ispita na gorkom mramoru,
 a da se dreseli za svoje mladosti
 i da smrt poželi umjesto radosti,
 kako ju ja želju, želeći sunačce
 u željah ko, velju, skonča mi srdačce.
 A zašto do smrce ovako začeh klet?
 Zašto mi sve srce veljaše i pamet
 da njeki zal človik ovomu uzrok jes
 i njegov hud jezik još gori ner zla čes;
 jer da sam što ja kriv, ne bih se bolil tač,
 nu tako da sam živ, prav patim ovi plač.
 Ter ako smrt prješit ne bude k meni sad,

mene će utješiti uskoro njegov jad.
Li ona od gospoj, kad nađe istinu,
pozrit će ov trud moj i pravdu jedinu;
dat će lik od rane, zač je rič odvijeka:
ako laž osvane, nu mraka ne čeka.

[Br. 491]
[Kad koga nestreće odluče ucviliti]

Kad koga nestreće odluče ucviliti,
što mogu najveće budu ga nadilit,
a pak ga ognive od one radosti
u plaču da žive sve dni sve mladosti.
Tako ja ljubavi bih ovom nadiljen,
ka me pak ostavi neka grem ucviljen;
a sve toj da kusi vrh mene moć svoju,
neka se u tuzi [s] životom razdvoju.

[Br. 492]
[Kako da govoru dobro ja na ljubav]

Kako da govoru dobro ja na ljubav,
pokli njoj u dvoru ne žive človik zdrav?
Ako tko jedan dan provede s vesel'jem,
sve plati za jedan željom ter dresel'jem.
Toj mogu svidočiti, protiviti ako je
i vas svit uočiti da reče: tako je!
Ar ljubav obeća mnokrat stvar bez mire,
ali je pak veća ne vršiti tej vire.

[Br. 493]
[Kako se k obrazu Božjemu odpravlja]

Kako se k obrazu Božjemu odpravlja
oni ki omrazu međ drazim postavlja?
Ako mni ovoga višnji Bog ne vidi,
da li se od svoga razuma ne stidi?
Tako mi ljubavi i sunca koje sja,

da se o svom zabavi skoro ću činit ja.
Ako rok bude dug, ništar se ne haju,
cjelje ću platit dug što veće čekaju.

[Br. 494]

[Koliku taji zled ova jur gospoja]

Koliku taji zled ova jur gospoja
u slatki svoj pogled u kom je smrt moja!
Ar kada nje lipos najprvo ugledah,
tuzi se za kripos ljuvenu ja ne dah:
tač sladak ljuveni ukaza pogled svoj
ter svapih u meni: ovo je vas svit moj!
A sada učini čemerom svu slados,
ter takoj prihini razum moj i mlados.

[Br. 495]

[Kamo se ki vele da je trud najveći]

Kamo se ki vele da je trud najveći
onimi ki žele u željah stojeći?
Ar družu čine sud, u našoj pameti
da je las a nî trud želin'je pri šteti.
Ter k onim pristaju, zač oni ki žude
birek se skončaju od njeke razblude;
a meni ki zgubih teže su jur muke,
zašto stvar ku ljubih ne vidim u ruke.

[Br. 496]

[Kupido sâm da je! danu je još veća]

Kupido sâm da je! danu je još veća, -
što mi trud zadaje zove se nesreća!
Ar mnokrat i ljubav na me se posmili,
danu me jak zvir lav nesrića rascvili.
Ter dvima služiti tko ima na svit môć?
zatoj se tužiti odlučih na sud poč;

ako mi ljubavi odložit jur neće,
da me daj izbavi od hude nesrjeće.

[Br. 497]
[Koliko da rados zgodi se toj vili]

Koliko da rados zgodi se toj vili
kad vidi ku mlados nje dilja da cvili;
a zatoj isteče da kako sunce sja,
koliko da reče: "Da znate tko sam ja!"
Tom vidi koga je ranila lipotom,
veće se ne haje njegovim životom.
Još od nje ja ovoj iskusih skroveno
gdi meni ukras svoj ne resi svršeno,
cić da ja ne cvilju ljuvenom kripostju
kada se razdilju s nje slavnom lipostju.
Ali je sve zaman! Zač u njoj stvari nî
kom javi i u san život se moj ne ckni.

[Br. 498]
[Oštar ti zub ima prokleta nenavis]

Oštar ti zub ima prokleta nenavis,
koja se sve prima da rani moju svis;
za čistu nu misal Bog će mač vazeti
(sam je toj upisal!), da pravih osveti.

[Br. 499]
[Ako tko ima moć obraz lip gledati]

Ako tko ima moć obraz lip gledati
one ka dan i noć čini me predati,
taj dobro znat može zašto se dreselim
i zašto, moj Bože, svakčas ja smrt želim;
ar ljubav još, koja vas sî svit razdire,
ne ima pokoja kad na nju pozire.
Kako ja da ne mrem, kako se neću strt,
kako ja da ne grem za ljepos nje na smrt?

[Br. 500]

[Koliko jes ljudi, za svih je meni vaj!]

Koliko jes ljudi, za svih je meni vaj!
Nitko se ne bljudi od brige ni čuvaj,
ar se su u mene sve muke zbrale sad,
najliše ljuvene, u kih je gorki jad.
Ter kako kopni led na gorko sunačce,
tako sad svaka zled skonča me srdačce;
ar ona od gospoj na me se razgnivi.
Zatoj dim sebi: poj, ter veće ne živi.

[Br. 501]

[Tko bude razdijeljen s velikom radosti]

Tko bude razdijeljen s velikom radosti
velmi ti je rascvijeljen u svojoj mladosti!

[Pjesni o Isusu.]

[Br. 502]

[Kad godi, dim uprav, dođe mi na pamet]

Kad godi, dim uprav, dođe mi na pamet,
Izuse, tva ljubav, ostanem kako spet;
ostanem vas uzet, ostanem smamljen vas,
misleći ti propet kako se da za nas.
Zatoj te hip i čas molju ja, dan i noć,
učini da moj glas prida te bude doć,
ter mi daj tvoja moć istahti oni plam
ki čini tebe oć nebeski dvor i kram.
A toj ti hoti sam patit zlo ter umrit,
neka daš život nam i način k tebi prit.
Što ću toj zvat i rit ner ljubav, Bože moj?
kom učin' da gorit budu ja, sluga tvoj;
da za te dam onoj što ti da za mene, -
što nego život svoj u muke svršene?
od kojih spomene sve čine, dim uprav,
život moj da vene, želeći tvu ljubav.

[Br. 503]

[Slatki moj Izuse, smirno te ja molim]

Slatki moj Izuse, smirno te ja molim,
daj mi plač i suze, zled moju da bolim,
koja vid zaslijepi od moga života,
a zatoj pokrijepi tvoja me dobrota.
Ter meni daj razum, ter meni dopust' moć,
ter meni ukaž' drum kako ću k tebi doć;
kako ću doć k tebi, prislavni moj Bože,
ar toj steć po sebi život moj ne može.
Zašto sam vas grješnik, zašto sam vas zloban,
za ku stvar zvat človik nijesam se podoban;
ter kako jur krivac, koji sam zal dosti,
teku ja na živac od vječne sladosti,
neka se napiju gdi se već ne žedni.
A zatoj vapiju bez izma sve me dni:
pomiluj, pomili, pomiluj, Bože moj,
pakljenoj ter sili u vlas me dat nemoj.

[Br. 504]

[Komu sad ne rižu srdačce svi noži]

Komu sad ne rižu srdačce svi noži
videći na križu gdi visi sin Božji?
sin Božji i človik, vas ranjen, vas izbjen,
na drijevu vaskolik razapet i pribjen,
u kruni trnovi, kojom mu svu glavu
činiše Židovi i s licem krvavu.
Zašto toj ner za nas i za naš neposluh?
koju stvar do danas ne vidjeh, da ni čuh
da Tvorac pristupi ter se da prodat sam,
da sluge odkupi. Vruč ti je ljuven plam,
vruća ti je ljuvezan koja se ucijeni
da našu boljezan svu svojom zamijeni,
svu svojom zasloni. Jaganjče ki zlobe
od svijeta sve poni, brani nas hudobe,
brani nas na putu, brani nas, Izuse,
za tvoju smrt ljutu, molimo u suze.

[Br. 505]

[Slatki moj Izuse, tač svrúci svis moju]

Slatki moj Izuse, tač svrúci svis moju
da vazda u suze razmišljam smrt tvoju;
da život i pamet razbira dovika

kako si ti raspet za mene grješnika.
Zatoj se umolit daj, slatki Izuse,
daj da se ja prolit vas budem u suze;
daj srcem da plaču dan i noć, hip i čas,
dokli se oplaču od zloba mojih vas,
koje su tolike, koje su brez broja,
kojim nač prilike ne more svis moja.
Dodijah sam sebi, zgubih sve ufan'je,
negoli u tebi, koji s' me uzdan'je:
zašto krv prolita ka za me bi, Bože,
sve zlobe od svita oplákat jur može.
A zatoj, gdi leži mâ pamet studena,
gorko ju razdeži tva iskra ljuvena,
da plaši, da bijesni za tvojom prijazni,
za tvojom ljubezni, Izuse prikrasni,
koji si dobar vas, koji s' vas dobrostiv,
komu se daje glas da si sam milostiv,
da si ti sam sladak, da si sam medveni;
ti s' ljetnji moj hladak i živac studeni,
koga se opiti bez mire želime,
opivši vapiti dan i noć tve ime.
A zatoj ozovi momu se životu,
misal mi ponovi za tvoju dobrotu,
za tvoju boljezan koju si očutil
za našu ljubezan, odkle se s' uputil.
Jošte se togaj rad molju ja ljuveno,
satri me srce sad, koje je kameno,
neka te ja želim, neka te ja slavlju,
neka se ja velim tvoj, zovem i pravlju;
i neka ja tebe u mukah sadružu,
koji si sam sebe za me dal i dušu.
Za mene grešnika na križ se s' dal propet,
ljubavi velika! Opoj mi tač pamet,
opoj mi tač dušu, da ina sva tlaču
a tebe da služu, a tebe da slaču;
da ljubim ja tebe veće ner sam sebe,
i neka sam sebe razapnu za tebe.

[Br. 506]

[O vjerni krstjane ki putem hodite]

O vjerni krstjane ki putem hodite,
i majke izbrane ke sinke rodite,
željno vas svih molju, rec'te mi, jeste li
priličnu nevolju mojojzi vidjeli?

[Br. 507]

[Človiče, tva ljubav čini me s neba sît]

Človiče, tva ljubav čini me s neba sît,
čini me, dim uprav, na križu tač visit.

[Br. 508]

[Za mal čas nu postoj, ti koji putem greš]

Za mal čas nu postoj, ti koji putem greš,
ter viđ gdi Izus tvoj mre, da ti ne umreš;
mre da te izvadi iz ruke djavolje
ki s Bogom u svadi drži te i kolje.

[Br. 509]

[Omehšaj, Izuse, me srce kamenol]

Omehšaj, Izuse, me srce kamenol,
molim te u suze, slatka mâ spomenol,
neka ja požalju, požalim neka ja
tvoju smrt ku pralju da za nas ti prija;
da prija ti cić nas i naše ljubezni,
koji smo uzrok vas od tvoje boljezni.
Ter molim još, grozno rasplači svijes moju,
da željno i sozno proplačem smrt tvoju;
pače daj plač tolík, tolíklo da plaču,
dokli se vaskolík suzami oplachu,
dokli se u suze život moj obrati.
Zač, slatki Izuse, vrime je plakati;
vrime je u jadu da se ja tebe rad
od jada raspadu i skončam ovdi sad,
ali da za te, vaj, oh, umrit da se dam,
neka te takogaj jadovna ne gledam
na križu raspeta, u komu zdravja nî
od glave do peta. Oh, praznos mojih dni,
u koje postavih ufan'je tolíklo,
a tebe ostavil, me dobro veliko
ko, da nas uzvisi, ostavi nebesa,
sam sebe ponizi. Hod', viđ'te čudesal
ar veće ja muke ne vim reć, da ni znam,
ner se dat u ruke nedrazim svojim sam,
koji te izbiše i čavli gvozdeni
ka drijevu pribiše, Izuse medeni.
Trnom ti svu glavu ljeposti izbrane
činiše krvavu i ljuto na rane;
jošte ti pokoja ni mrtvu, dim, ne bi,

neka se rič tvoja izvrši u tebi,
ter kopjem prsi tve grozno su proboli.
Kako te srce sve, človiče, ne boli?
kako ti utrobe f žalosteh ne plovu,
misleći tve zlobe i ljubav Hristovu?
Ukaza žalos sve njegovoj bolesti
negoli srce tve, človiče bez svijesti,
ki stojiš tač muče, kamen se mniš va mni.
Kamen'je još puče, a sunce potamni,
zemlja se strese sva za žalos gdi pati
isti sin Božanstva, da naš dug zaplati.

[Br. 510]
[O sinu Davidov, ljubavi gorušta]

O sinu Davidov, ljubavi gorušta,
ki za nas od Židov ubit se dopušta,
molim te moleći za želju ku t' nošu,
ku željom želeći u željah ja prošu.
Užeži od tvoje živ oganj ljubavi,
u srce ter moje da gori postavi;
neka se ja sprazu, neka grem vas u plam
za tobom, jer dražu tebe stvar ne imam.
Neka se ja satrem, neka se satrem vas,
za tebe da umrem, kako mreš ti za nas;
neka me na križu razapnu s tobom sad,
neka me izrižu svi noži, - ja sam rad!
Istom me ne ostav', istom se ne dijeli
od mene tva ljubav, dokli sam u tijeli;
dokli se duh u skut Abramov moj zgleda,
gdi ova teška put po sebi doć ne da.

[Br. 511]
[Velmi ti je gorušta, moj Bože, ljubav tva]

Velmi ti je gorušta, moj Bože, ljubav tva,
za koju ti pušta nebeska dobra sva,
za koju višnji raj s anđeli ostavi,
a pride na svit saj dil naše ljubavi.
Človik se učini, pripravan na tuge, -
čuda Bog jedini što stvori za sluge!
opojen ljubezni, nimalo ne stavi
na pamet boljezni cić naše ljubavi.
Na križ se da propet, da naš grih odkupi,

da naš grih, dim opet, sam sobom zastupi.
Oh, tko bi okusil ljubavi tej tvoje,
slatko t' bi prosuzil za zlobe sam svoje,
a slađe za tebe, ki s' naša dobrota,
ne štedil sam sebe ni svoga života;
najliše kad taj dan gdi slatko vapiješ:
ako si tko žedan, hod' da se napiješ.

[Br. 512]

[Koji će, Bože, sud da ti se za zlobe]

Koji će, Bože, sud da ti se za zlobe
za naše tolik trud i muke podobe?
ki li je toj narav da nosiš u tebi
tuj milos i ljubav, veću ner sam sebi?
Čudno se ter čuđu, misleći taku stvar,
i čudno požudu imat ti za toj har;
ali toj po sebi poništo ne mogu,
molju se ter tebi kakono sve Bogu:
oh, pošlji duh prisvet od tvoje ljubavi,
užeži ter pamet mojojzi naravi,
neka ja takoj vruć teku sve za tobom,
užežen i goruć kako sam za sobom;
neka ja kako pjan za tobom vas zađu,
kako pjan i bijesan, dokli te iznađu.
A tad ću nać tebe, kada tvoj budem vas,
kad za te dam sebe kakono ti za nas.

LAVS DEO ET VIRGINI.